

V Bruselu dne 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Návrh

SMĚRNICE RADY

**o společném systému daně z digitálních služeb jako daně z příjmu z poskytování
určitých digitálních služeb**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Jednotný digitální trh je jednou z hlavních z politických priorit Evropské komise¹, jejímž cílem je vytvářet digitální příležitosti pro občany i podniky na trhu s více než 500 miliony spotřebitelů v EU. K naplnění svého potenciálu jednotný digitální trh vyžaduje moderní a stabilní daňový rámec, který stimuluje inovace, řeší fragmentaci trhu a umožňuje všem aktérům využít nové dynamiky trhu za spravedlivých a vyrovnaných podmínek. Zajištění spravedlivého zdanění digitální ekonomiky je rovněž součástí programu Evropské komise, který se zaměřuje na spravedlivý a efektivní daňový systém v Evropské unii².

Digitální ekonomika mění způsob našich vzájemných interakcí, spotřeby a podnikání. Digitální podniky rostou mnohem rychleji než hospodářství jako celek a tento trend má pokračovat i nadále. Digitální technologie přinášejí společnosti řadu výhod a z daňového hlediska vytvářejí příležitosti pro daňové správy a nabízejí řešení, jak omezit administrativní zátěž, usnadnit spolupráci mezi daňovými správami i řešit daňové úniky.

Tvůrci politik se však v současnosti snaží nalézt řešení, která mohou zajistit spravedlivé a účinné zdanění v době, kdy dochází ke stále rychlejší digitální transformaci ekonomiky, neboť existující pravidla pro zdanění právnických osob jsou zastaralá a tento vývoj neodrážejí. Stávající pravidla se zejména již nehodí pro aktuální prostředí, ve kterém je podporováno přeshraniční obchodování online bez fyzické přítomnosti, ve kterém se podniky výrazně spoléhají na těžko ocenitelná nehmotná aktiva a ve kterém se uživatelský obsah a shromažďování dat staly hlavními činnostmi digitálních podniků za účelem vytváření hodnoty.

Na mezinárodní úrovni Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) ve své zprávě o opatření 1³, která byla vydána v roce 2015 v rámci projektu OECD/G20 proti oslabování daňové základny a přesouvání zisku (BEPS), již uznává, že digitalizace a některé z výsledných obchodních modelů jsou pro mezinárodní zdanění problematické. Po vydání této zprávy ministři financí zemí skupiny G20 znovu zdůraznili svoji podporu pro práci OECD v oblasti zdanění a digitalizace. Proto OECD vypracovala průběžnou zprávu o zdanění digitální ekonomiky⁴, která byla prezentována na setkání ministrů financí G20 v březnu 2018. Průběžná zpráva zkoumá potřebu přizpůsobit mezinárodní daňový systém digitalizaci ekonomiky a určuje prvky, které budou muset země, které hodlají zavést dočasné opatření k řešení daňových výzev spojených s digitalizací, zohlednit.

Na úrovni Unie byly tyto výzvy identifikovány ve sdělení Komise „Spravedlivý a efektivní daňový systém v Evropské unii pro jednotný digitální trh“⁵ přijatém dne 21. září 2017.

---

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ OECD (2015), „*Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report*“ (Řešení daňových problémů v digitální ekonomice: opatření 1 – závěrečná zpráva z roku 2015), OECD Publishing, Paříž.

⁴ OECD (2018), „*Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS*“ (Řešení daňových problémů v digitální ekonomice – průběžná zpráva 2018: inkluzivní rámec BEPS), OECD Publishing, Paříž.

⁵ COM(2017) 547 final.

Aktuální iniciativa byla rovněž zmíněna v prohlášení o záměru předsedy Junckera, které bylo připojeno k projevu o stavu Unie v roce 2017⁶. Pokud jde o členské státy, několik ministrů financí z EU spolupodepsalo politické prohlášení („Společná iniciativa v oblasti zdanění podniků působících v digitální ekonomice“), které podpořilo účinná a s právem EU slučitelná řešení „opírající se o koncepci zavedení tzv. ‚vyrovnávací daně‘ z obratu digitálních společností dosaženého v Evropě“⁷. Následovaly závěry přijaté Evropskou radou dne 19. října 2017⁸, které zdůraznily „potřebu účinného a spravedlivého systému zdanění vhodného pro digitální věk“. Dále byl v závěrech Rady ve složení pro hospodářské a finanční záležitosti (ECOFIN) ze dne 5. prosince 2017⁹ uveden zájem mnoha členských států o dočasná opatření, jako je poplatek na základě příjmů z digitálních činností v Unii, a bylo zmíněno, že tato opatření by mohla posoudit Komise.

Tento návrh je odpovědí na tyto výzvy k přijetí opatření a předběžně řeší problém, že stávající pravidla pro daň z příjmu právnických osob jsou pro digitální ekonomiku nedostačující.

Současná pravidla pro daň z příjmu právnických osob byla navržena pro tradiční podniky. Stávající daňová pravidla vycházejí ze zásady, že zisky by měly být zdaňovány tam, kde je vytvářena hodnota. Byla však navržena převážně na začátku 20. století pro tradiční „kamenné“ podniky a vymezují, co v určitém státě zakládá právo na zdanění (kde danit) a jak velká část z příjmu právnických osob připadá na určitý stát (kolik vybírat na daních), do značné míry na základě fyzické přítomnosti v dotčeném státě. To znamená, že osoby, které nejsou daňovými rezidenty, podléhají daňové povinnosti v určitém státě pouze v případě, že tam mají zastoupení na úrovni stále provozovny. Taková pravidla však neodrážejí celosvětový dosah digitálních činností, kdy schopnost poskytovat digitální služby již nadále nevyžaduje fyzickou přítomnost. Kromě toho mají digitální podniky ve srovnání s tradičními podniky odlišné charakteristiky, pokud jde o způsob vytváření hodnoty, a to kvůli schopnosti vykonávat činnost na dálku, podílu konečných uživatelů na vytváření hodnoty, významu nehmotných aktiv i tendenci ke struktuře trhu, kde vítěz bere nejvíce, která je důsledkem silné přítomnosti síťových účinků a hodnoty dat velkého objemu.

Uplatňování stávajících pravidel pro daň z příjmu právnických osob na digitální ekonomiku vedlo k tomu, že místo, kde jsou zisky zdaňovány, neodpovídá místu, kde je vytvářena hodnota, a to zejména v případě obchodních modelů, které do značné míry závisí na zapojení uživatelů. Tyto skutečnosti představují z daňového pohledu dvojí výzvu. Zaprvé vstup získaný podnikem od uživatelů, který ve skutečnosti představuje vytváření hodnoty pro daný podnik, by se mohl nacházet v daňové jurisdikci, kde podnik vykonávající digitální činnost není fyzicky usazen (a tudíž podle stávajících pravidel není usazen pro daňové účely), a kde tedy zisky plynoucí z takových činností nelze zdaňovat. Zadruhé i v případě, že podnik má stálou provozovnu v jurisdikci, kde se nacházejí uživatelé, se při rozhodování o tom, jak vysoká daň by měla být placena v každé zemi, nepřihlíží k hodnotě vytvářené zapojením uživatelů. To má rovněž důsledky z pohledu rizika umělého vyhýbání se pravidlům o stálé

⁶ Projev o stavu Unie 2017. Prohlášení o záměru adresované předsedovi Antoniovu Tajanimu a premiérovi Jürimu Ratasovi, 13. září 2017, dostupné na adrese https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_cs.pdf.

⁷ Politické prohlášení: společná iniciativa v oblasti zdanění podniků působících v digitální ekonomice – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, které estonskému předsednictví Rady předložilo Německo, Francie, Itálie a Španělsko v září 2017.

⁸ Zasedání Evropské rady (19. října 2017) – závěry (dok. EUCO 14/17).

⁹ Závěry Rady ze dne 5. prosince 2017 – Řešení výzev v oblasti zdanění zisků digitální ekonomiky (FISC 346 ECOFIN 1092).

provozovně, vede to k narušení hospodářské soutěže mezi aktéry na digitálním trhu a má to negativní dopad na výnosy.

Komise je toho názoru, že vzhledem ke globální povaze této problematiky by ideálním přístupem bylo nalezení multilaterálních mezinárodních řešení zdanění digitální ekonomiky. Na podporu rozvoje mezinárodního řešení Komise úzce spolupracuje s OECD. Z důvodu komplexní povahy tohoto problému a celé řady otázek, které je třeba řešit, není pokrok na mezinárodní úrovni snadný a dosažení mezinárodního konsensu může nějakou dobu trvat. Proto se Komise rozhodla jednat a navrhuje dnes přizpůsobit pravidla pro daň z příjmu právnických osob na úrovni Unie tak, aby byla vhodná pro charakteristiky digitálních podniků¹⁰, a doporučit členským státům, aby toto komplexní řešení rozšířily i na své smlouvy o zamezení dvojímu zdanění s jurisdikcemi mimo Unii¹¹. Přičemž Rada ve složení pro hospodářské a finanční záležitosti (ECOFIN) ve svých závěrech ze dne 5. prosince 2017 rovněž zdůraznila, že upřednostňuje globální řešení usilující o důkladné sledování budoucího mezinárodního vývoje a zvážení vhodné odpovědi, a proto opatření EU uvítala. I přes tyto návrhy je pro dosažení globálního konsensu ohledně tohoto tématu zásadní práce na úrovni OECD. Komise bude vývoj pozorně sledovat.

Při čekání na komplexní řešení, jehož přijetí a zavedení může určitou dobu trvat, jsou členské státy vystaveny tlaku, aby v této otázce jednaly, neboť postupem času dochází k výrazné erozi jejich základu daně z příjmu právnických osob, a také vzhledem k pocíťované nespravedlnosti v dané situaci. Přestože v 10 členských státech jsou již zavedena nebo konkrétně plánována jednostranná opatření ve snaze tento problém omezeným způsobem řešit, trend je stále výraznější a přijatá opatření jsou z hlediska rozsahu i logického základu velmi různorodá. Taková nekoordinovaná opatření přijatá jednotlivými členskými státy přinášejí riziko další fragmentace jednotného trhu EU, narušují hospodářskou soutěž a jsou překážkou bránící vývoji nových digitálních řešení a konkurenceschopnosti Unie jako celku.

Je tudíž nezbytné, aby Komise jednala a navrhla harmonizovaný přístup k dočasnému řešení, které se tímto problémem cíleně zabývá. V tomto ohledu tento návrh vymezuje společný systém daně z příjmů pocházejících z poskytování určitých digitálních služeb osobami povinnými k dani (dále jen „daň z digitálních služeb“ nebo „DDS“). Specifickým cílem tohoto návrhu je předložit opatření, které se zaměřuje na příjmy pocházející z poskytování určitých digitálních služeb, které lze snadno zavést a které pomůže nastolit rovnější podmínky v přechodném období, než bude vypracováno komplexní řešení.

To je v souladu s obecnými cíli tohoto návrhu, jimiž je:

- chránit integritu jednotného trhu Unie a zajistit jeho řádné fungování,
- zajistit, aby veřejné finance v rámci Unie byly udržitelné a aby nedocházelo k erozi vnitrostátních základů daně,
- zajistit zachování sociální spravedlnosti a nastolení rovných podmínek pro všechny podniky vykonávající činnost v Unii a
- bojovat proti agresivnímu daňovému plánování a odstranit nedostatky, jež v současnosti v mezinárodních pravidlech existují a které některým digitálním

¹⁰ Návrh směrnice Rady, která stanoví pravidla týkající se zdanění právnických osob v případě významné digitální přítomnosti (COM(2018) 147 final).

¹¹ Doporučení Komise ohledně zdanění právnických osob v případě významné digitální přítomnosti (C(2018) 1650 final).

podnikům umožňují vyhnout se zdanění v zemích, kde vykonávají činnost a vytvářejí hodnotu.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Tento návrh je součástí snah na úrovni Unie a na mezinárodní úrovni, jejichž cílem je přizpůsobit stávající daňový rámec digitální ekonomice.

Na mezinárodní úrovni bylo zajištění toho, aby příjem všech aktérů v digitální ekonomice byl spravedlivě zdaněn, vymezeno již jakožto výzva v rámci opatření 1 projektu OECD/G20 BEPS a OECD pracovala na průběžné zprávě týkající se zdanění digitální ekonomiky, která byla prezentována na setkání ministrů financí G20 v březnu 2018.

Na úrovni Unie je spravedlivé zdanění digitální ekonomiky součástí programu Komise zaměřeného na spravedlivé zdanění, který doplňuje zlepšení rámce daně z příjmu právnických osob, jichž bylo dosaženo v minulých letech. V této souvislosti Komise v roce 2016 znovu předložila návrh o společném konsolidovaném základu daně z příjmů právnických osob (CCCTB)¹², který poskytne konkurenceschopný, spravedlivý a solidní rámec pro zdanění podniků na jednotném trhu. Komise rovněž řeší výzvy spojené s digitální ekonomikou v oblasti DPH ve svém návrhu o elektronickém obchodu, který Rada přijala v prosinci 2017¹³ a který je v souladu s jinými legislativními opatřeními stanovenými v akčním plánu o DPH z roku 2016¹⁴.

Tento návrh je součástí balíčku, který rovněž zahrnuje návrh směrnice o komplexním řešení¹⁵, doporučení pro členské státy, aby zohlednily komplexní řešení ve svých smlouvách o dvojitým zdanění s jurisdikcemi mimo Unii¹⁶, a sdělení vysvětlující souvislosti a vztah mezi těmito návrhy¹⁷. Zásady, o něž se tento návrh opírá, a zejména pojem vytváření hodnoty uživateli jsou v souladu s návrhem směrnice o komplexním řešení a doporučením, jak je vysvětleno v uvedeném sdělení. Dočasné opatření zahrnuje zejména případy, kdy příspěvek uživatelů k vytvoření hodnoty pro společnost je důležitější, jelikož koncept vytváření hodnoty uživateli je faktor, který má komplexní řešení rovněž zohlednit v rámci daně příjmů z právnických osob.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Tento návrh je také v souladu s cíli strategie pro jednotný digitální trh¹⁸, v jejímž rámci se Komise zavázala zajistit přístup jednotlivcům i podnikům k činnostem online za podmínek spravedlivé hospodářské soutěže a poskytnout příležitosti v digitální oblasti občanům i podnikům a posílit postavení Evropy jakožto lídra v digitální ekonomice.

---

¹² COM(2016) 685 final a COM(2016) 683 final.

¹³ Směrnice Rady (EU) 2017/2455 ze dne 5. prosince 2017, kterou se mění směrnice 2006/112/ES a směrnice 2009/132/ES, pokud jde o určité povinnosti v oblasti daně z přidané hodnoty při poskytování služeb a prodeji zboží na dálku (Úř. věst. L 348, 29.12.2017, s. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

¹⁸ COM(2015) 192 final.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Navrhovaná směrnice vychází z článku 113 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU). Toto ustanovení umožňuje Radě zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem a Evropským hospodářským a sociálním výborem jednomyslně přijmout ustanovení k harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se jiných nepřímých daní v rozsahu, v jakém je tato harmonizace nezbytná pro vytvoření a fungování vnitřního trhu a zabránění narušení hospodářské soutěže.

• Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)

Návrh je v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU). Než bude zahájen společný a koordinovaný postup na úrovni Unie s cílem reformovat rámec daně z příjmu právnických osob tak, aby zahrnoval digitální činnost podniků, mohou členské státy zavádět jednostranná dočasná opatření řešící problém zdanění podniků v digitální ekonomice. Členské státy již některá taková opatření, která mohou být velmi různorodá, zavedly nebo plánují. V tomto ohledu je opatření EU nezbytné pro to, aby se zmírnila fragmentace jednotného trhu a narušování hospodářské soutěže v rámci Unie v důsledku přijetí tak rozdílných jednostranných opatření na vnitrostátní úrovni. Řešení na úrovni EU namísto různých vnitrostátních politik kromě toho znamená snížení zátěže spojené s dodržováním předpisů podniky, na které se nová pravidla vztahují, a také vysílá jasný signál mezinárodnímu společenství ohledně závazku EU jednat, pokud jde o zajištění spravedlivého zdanění digitální ekonomiky.

• Proporcionalita

Upřednostňovaná možnost je v souladu se zásadou proporcionality, to znamená, že nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv, zejména hladkého fungování jednotného trhu. Jak vyplývá z testu subsidiarity, není možné, aby členské státy problém mohly řešit, aniž by došlo k narušení jednotného trhu. Cílem tohoto návrhu je kromě toho stanovit společnou strukturu daně a zároveň ponechat členským státům dostatečný manévrovací prostor, pokud jde o vlastní nastavení určitých administrativních aspektů souvisejících s tímto opatřením, jako jsou účetní a evidenční povinnosti a další povinnosti, jež mají zajistit skutečné odvedení daně z digitálních služeb. Členské státy mohou rovněž přijmout opatření k prevenci daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem a zneužití daňového režimu s ohledem na daň z digitálních služeb a budou nadále schopné vymáhat uhrazení této daně a provádět daňové audity podle svých vlastních pravidel a postupů. Viz rovněž oddíl 9.4.2 posouzení dopadů připojeného k tomuto návrhu¹⁹.

• Volba nástroje

Je navrhována směrnice, která je jediným dostupným nástrojem podle článku 113 SFEU.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

• Konzultace se zúčastněnými stranami

Strategie konzultací byla zaměřena na tři hlavní skupiny zúčastněných stran: daňové správy členských států, podniky a občany. Dvě hlavní konzultace měly formu otevřené veřejné konzultace, v níž bylo získáno celkem 446 odpovědí za 12 týdnů (od 26. října 2017 do 3.

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

ledna 2018), a cíleného průzkumu, který byl zaslán všem daňovým správám v Unii. Členové Platformy pro řádnou správu daní (tvořené všemi orgány daňové správy v Unii a 15 organizacemi zastupujícími podniky, občanskou společnost a daňové odborníky) byli rovněž o této iniciativě informováni a požádáni o stanovisko. Zohledněny byly také spontánní příspěvky. Jak vyplývá z přílohy 2 posouzení dopadů připojeného k tomuto návrhu, daň z příjmů pocházejících z poskytování určitých digitálních služeb je pro zúčastněné strany (10 z 21 vnitrostátních orgánů daňových správ a rovněž 53 % respondentů otevřené veřejné konzultace) upřednostňovanou možností jako dočasné řešení.

- **Posouzení dopadů**

Posouzení dopadů pro účely tohoto návrhu projednal Výbor Komise pro kontrolu regulace dne 7. února 2018. Výbor vydal k návrhu kladné stanovisko a připojil několik doporučení, která byla zohledněna v konečné verzi posouzení dopadů. Stanovisko tohoto výboru, doporučení a vysvětlení, jak byla doporučení zohledněna, jsou začleněna do přílohy 1 pracovního dokumentu útvarů Komise připojeného k tomuto návrhu²⁰. Přehled nastiňující, koho se návrh bude týkat a jak, se nachází v příloze 3 uvedeného dokumentu.

Při posuzování dopadů tohoto návrhu bylo prozkoumáno několik případných možností dočasného řešení. Z několika právních omezení nicméně jasně vyplynulo, že je třeba se zaměřit na daň z příjmů plynoucích z poskytování určitých digitálních služeb. Pokud jde o koncepci daně z digitálních služeb, bylo zváženo několik možností (viz oddíl 9.2 posouzení dopadů), a zejména oblast působnosti (které služby mají být zahrnuty), použití prahové hodnoty obratu (které podniky mají být zahrnuty), sazba daně a výběr daně.

Jak je uvedeno v posouzení dopadů, upřednostňovaným řešením je daň s úzkou působností, vypočítávaná z hrubých příjmů podniků plynoucích z poskytování určitých digitálních služeb, kde hraje vytváření hodnoty uživateli ústřední úlohu a kdy jsou plátcem daně pouze podniky překračující dva prahy související s příjmy.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nebude mít žádný dopad na rozpočet EU.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsob monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Komise bude sledovat provádění směrnice poté, co bude směrnice přijata, a její uplatňování v úzké spolupráci s členskými státy a posoudí, zda tato iniciativa řádně funguje a do jaké míry byly její cíle naplněny, na základě ukazatelů stanovených v oddílu 10 posouzení dopadů připojeného k tomuto návrhu.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Definice (článek 2)

Tento článek poskytuje definice různých pojmů nezbytných k uplatňování ustanovení směrnice.

Zdanitelné příjmy (článek 3)

---

²⁰ SWD(2018) 81 final.

Tento článek stanoví, které příjmy jsou pro účely této směrnice považovány za zdanitelné příjmy.

Daň z digitálních služeb je daní s cílenou oblastí působnosti, odváděnou z příjmů pocházejících z poskytování určitých digitálních služeb charakterizovaných vytvářením hodnoty uživateli. Služby podléhající dani z digitálních služeb jsou ty, u nichž podíl uživatele na digitální činnosti představuje pro podnik vykonávající tuto činnost základní vstup, který umožňuje podniku dosáhnout příjmy z této činnosti. Jinými slovy jsou obchodní modely, na které se tato směrnice vztahuje, ty, které by bez zapojení uživatelů nemohly ve své současné podobě existovat. Role, kterou hrají uživatelé těchto digitálních služeb, je jedinečná a komplexnější, než tradičně zákazníci mají. Tyto služby mohou být poskytovány na dálku, aniž by poskytovatel služby byl fyzicky usazen v téže jurisdikci jako uživatelé, a kde je vytvářena hodnota. Proto lze takovým obchodním modelům přičíst odpovědnost za to, že způsobují největší rozdíl mezi tím, kde jsou zisky zdaňovány, a tím, kde je vytvářena hodnota. Zdanění však podléhají příjmy získané ze zpeněžení uživatelských vstupů, ne zapojení uživatelů samo o sobě.

Existuje několik způsobů, jak může zapojení uživatelů přispívat k hodnotě podniku. Digitální podniky mohou například získávat data o aktivitách uživatelů na digitálním rozhraní, která se obvykle používají k zacílení reklamy na tyto uživatele nebo mohou být předána za protiplnění třetím stranám. Jiný způsob je aktivní a trvalé zapojení uživatelů mnohostranných digitálních rozhraní, která mohou vytvářet síťové efekty, kdy se obecně řečeno hodnota služeb zvyšuje s počtem uživatelů využívajících toto rozhraní. Hodnota takových rozhraní spočívá ve spojeních mezi uživateli a v interakci mezi nimi, což s sebou často může nést stahování a sdílení informací uživateli v rámci sítě. Taková mnohostranná digitální rozhraní mohou rovněž usnadnit související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli, což představuje další zřejmou formu zapojení uživatelů.

Na základě těchto různých forem zapojení uživatelů popsaných výše by do působnosti této daně spadaly příjmy (zdanitelné příjmy) pocházející z poskytování některé z těchto služeb (zdanitelné služby), jak stanoví čl. 3 odst. 1:

- služby spočívající v umístování reklamy na digitální rozhraní zaměřené na uživatele tohoto rozhraní; i předávání shromažďovaných dat o uživateli, která byla generována z činnosti takových uživatelů na digitálních rozhraních,
- služby spočívající ve zpřístupňování mnohostranných digitálních rozhraní uživatelům, které lze rovněž označit jako „zprostředkovatelské služby“, jež uživatelům umožňují vyhledávat jiné uživatele a interakci mezi uživateli a jež mohou rovněž umožňovat související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli.

Poskytování reklamních služeb spočívajících v umístování reklamy klientů na digitální rozhraní, která je zaměřena na uživatele tohoto digitálního rozhraní, je vymezeno v čl. 3 odst. 1 písm. a) a je v širším smyslu v souladu se zkoumanými obchodními modely. A to proto, že umístování takové reklamy v digitálním kontextu představuje typický způsob, jak společnost umožňující zobrazování reklamy na digitálním rozhraní zpeněžuje uživatelský provoz a data uživatelů, která se při umístování reklamy zohledňují. Definice služby nezohledňuje, zda poskytovatel reklamních služeb digitálního rozhraní, na kterém se reklama objevuje, vlastní. V čl. 3 odst. 3 je však objasněno, že pokud dodavatel reklamních služeb a vlastník digitálního rozhraní jsou různé subjekty, není vlastník digitálního rozhraní považován za poskytovatele zdanitelné služby podle čl. 3 odst. 1 písm. a). Cílem je zamezit možnému dominovému efektu nebo dvojímu zdanění týchž příjmů (část těchto příjmů, které subjekt získá za umístění

reklamy klienta, bude zaplácena vlastníkoví digitálního rozhraní, na němž se tato reklama zobrazí, za pronájem digitálního prostoru v tomto rozhraní).

Zprostředkovatelské služby jsou vymezeny v čl. 3 odst. 1 písm. b) odkazem na mnohostranná digitální rozhraní umožňující uživatelům vyhledávat jiné uživatele a interakci s nimi, přičemž tento aspekt umožňuje poskytovatelům těchto služeb mít prospěch ze síťových účinků. Schopnost těchto rozhraní vytvářet spojení mezi uživateli odlišuje zprostředkovatelské služby od jiných služeb, které lze rovněž považovat za služby usnadňující interakci mezi uživateli, avšak jejichž prostřednictvím uživatelé nemohou mezi sebou navazovat kontakty, pokud již dříve nenavázali kontakt s použitím jiných prostředků, jako např. služby okamžitého zasílání zpráv. Vytváření hodnoty pro tyto jiné služby, které lze obecně definovat jako komunikační nebo platební služby, spočívá ve vývoji a prodeji podpůrného softwaru, který umožňuje tuto interakci, a je méně vázáno na zapojení uživatelů. Komunikační nebo platební služby proto nespádají do oblasti působnosti daně, jak je upřesněno v čl. 3 odst. 4 písm. a).

V případech, kdy se jedná o mnohostranná digitální rozhraní, která umožňují související dodávku zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli takového rozhraní, by měly příjmy z příslušných transakcí získané uživateli zůstat mimo oblast působnosti této daně. Mimo oblast působnosti daně z digitálních služeb jsou rovněž příjmy pocházející z maloobchodních činností představujících prodej zboží nebo služeb, kdy je smlouva uzavřena online prostřednictvím internetových stránek dodavatele tohoto zboží nebo služeb (kam může spadat i to, co se obvykle označuje jako „elektronické obchodování“), protože vytváření hodnoty pro maloobchodníka spočívá ve zboží nebo službách, které poskytuje, a digitální rozhraní je využíváno pouze jako prostředek ke komunikaci.

Ustanovení čl. 3 odst. 4 písm. a) rovněž objasňuje, že služby poskytované uživatelům subjektem prostřednictvím digitálního rozhraní spočívající v poskytování digitálního obsahu, jako je video, audio nebo text, vlastněného subjektem nebo v jehož případě subjekt nabyl práva na jeho šíření, se nepovažují za zprostředkovatelské služby, a měly by tudíž být jako takové vyňaty z působnosti daně vzhledem k tomu, že není zcela jisté, do jaké míry hraje zapojení uživatelů ústřední úlohu při vytváření hodnoty podniku. Tento bod je zapotřebí vyjasnit, protože někteří dodavatelé digitálního obsahu prostřednictvím digitálního rozhraní mohou umožnit určitý druh interakce mezi příjemci tohoto obsahu, a mohli by tudíž spadat do definice mnohostranných digitálních rozhraní poskytujících zprostředkovatelské služby. Za těchto okolností však může být interakce mezi uživateli vedlejší ve vztahu k poskytování digitálního obsahu, kdy je jediným nebo hlavním účelem pro uživatele získání digitálního obsahu od subjektu zpřístupňujícího digitální rozhraní (např. poskytování videoher subjektem uživateli prostřednictvím digitálního rozhraní by představovalo dodání digitálního obsahu tímto subjektem, na které by se daň z digitálních služeb nevztahovala, bez ohledu na to, zda tento uživatel má možnost hrát s jinými uživateli a tím je umožněn určitý druh interakce mezi nimi).

U poskytování digitálního obsahu subjektem uživatelům prostřednictvím digitálního rozhraní, což je služba, která nespadá do působnosti daně z digitálních služeb, by se mělo rozlišovat mezi zpřístupňováním mnohostranného digitálního rozhraní, prostřednictvím něhož mohou uživatelé vkládat a sdílet digitální obsah s jinými uživateli, a zpřístupňováním rozhraní, které usnadňuje dodání souvisejícího digitálního obsahu přímo mezi uživateli. Tento druhý případ představuje zprostředkovatelskou službu poskytovanou subjektem, který zpřístupňuje mnohostranné digitální rozhraní, a spadá tedy do působnosti daně z digitálních služeb bez ohledu na povahu souvisejících transakcí. Ustanovení čl. 3 odst. 4 písm. a) proto zdůrazňuje, že dodání digitálního obsahu, které nespadá do působnosti daně z digitálních služeb, musí být provedeno subjektem zpřístupňujícím digitální rozhraní, prostřednictvím něhož je digitální obsah poskytován, nikoli uživateli tohoto rozhraní jiným uživatelům.

Zdanitelné služby spočívající v předávání shromažďovaných dat o uživatelích jsou vymezeny v čl. 3 odst. 1 písm. c) odkazem na data, která byla generována činností těchto uživatelů v digitálních rozhraních. A to proto, že služby v působnosti daně z digitálních služeb jsou ty, které využívají digitální rozhraní jako prostředek k vytváření vstupů uživatelů, spíše než služby, které využívají rozhraní jako způsob přenášení jinak generovaných dat. Daň z digitálních služeb tedy není daň ze shromažďování nebo využívání dat shromážděných podniky pro interní účely podniků nebo sdílení dat shromážděných podniky s jinými stranami zdarma. Daň z digitálních služeb je zaměřena na předávání dat získaných z velmi specifických činností (činností uživatele na digitálním rozhraní) za protiplnění.

Ustanovení čl. 3 odst. 4 písm. b) a c) objasňují, že služby upravené v příloze I oddílu A bodech 1 až 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU²¹ a poskytované obchodními systémy nebo systematickými internalizátory, jak jsou definovány v uvedené směrnici, nebo poskytovali služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, nespádají do působnosti daně z digitálních služeb. Služby spočívající v usnadnění poskytování úvěrů a poskytované poskytovali služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, navíc nespádají do působnosti daně z digitálních služeb. Poskytovateli služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, se míní poskytovatelé služeb, kteří podléhají veškerým budoucím pravidlům přijatým podle článku 114 SFEU za účelem regulace služeb skupinového financování.

Mnohostranná digitální rozhraní, která uživatelům umožňují využívat služeb sjednávání obchodů, investičních služeb nebo služeb výzkumu investic, jako jsou služby poskytované subjekty uvedenými výše, nebo se o existenci těchto služeb dovědět, často zahrnují interakci uživatelů. Uživatelé však nehrají klíčovou úlohu při vytváření hodnoty pro subjekt zpřístupňující digitální rozhraní. Tato hodnota spočívá ve schopnosti takového subjektu spojit kupující a prodávající finančních produktů za konkrétních a specifických podmínek, k čemuž by jinak nedošlo (například ve srovnání s transakcemi uzavřenými mimo rámec těchto rozhraní přímo mezi těmito protistranami). Služba spočívající ve zpřístupňování digitálního rozhraní subjektem překračuje rámec pouhého usnadnění transakce ve finančních nástrojích mezi uživateli takového rozhraní. Zejména regulované služby, které jsou vyloučeny z oblasti působnosti této směrnice, mají za cíl poskytnout bezpečné prostředí pro finanční transakce. Subjekt poskytující tyto služby tedy určuje konkrétní podmínky, za kterých může být finanční transakce provedena, aby byly zaručeny základní prvky, jako je kvalita provedení transakcí, úroveň transparentnosti na trhu a spravedlivé zacházení s investory. Takové služby mají základní a specifický cíl: usnadnit financování, investice nebo spoření.

Pokud jde o platformy pro skupinové financování (tzv. crowdfunding), nespadá skupinové financování na základě investic a úvěrů do působnosti této daně, protože poskytovatelé těchto služeb hrají stejnou úlohu jako obchodní systémy a systematické internalizátory, a tudíž nepředstavují pouhé zprostředkování. Služby poskytované platformami skupinového financování, jiné než služby založené na investicích a úvěrech, a které představují zprostředkování, jako je skupinové financování založené na darech a odměnách nebo služby poskytované těmito platformami spočívající v umístování reklamy, však do oblasti působnosti této směrnice spadají.

Jelikož předávání dat obchodními systémy, systematickými internalizátory nebo poskytovali služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, je omezeno na poskytování regulovaných finančních služeb popsanych výše a je jejich součástí, a je regulováno jako

²¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

takové právem Unie, mělo by poskytování služeb předávání dat těmito subjekty rovněž být vyňato z působnosti daně z digitálních služeb, jak je stanoveno v čl. 3 odst. 5.

Ustanovení čl. 3 odst. 2 objasňuje, že daň z digitálních služeb se odvádí z hrubých příjmů podniku vyplývajících z poskytování služeb spadajících do působnosti této daně, očištěných o daň z přidané hodnoty a ostatní podobné daně.

Ustanovení čl. 3 odst. 7 objasňuje, že příjmy plynoucí z poskytování zdanitelných služeb mezi subjekty patřícími do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví se nepovažují za zdanitelné příjmy.

Pokud v souladu čl. 3 odst. 8 subjekt patřící do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví poskytuje zdanitelné služby třetí straně, ale odměnu za tyto služby obdrží jiný subjekt v rámci této skupiny, má se za to, že odměnu obdržel subjekt, který služby poskytuje. Toto ustanovení je pojistkou, jež má zabránit tomu, aby se subjekt poskytující služby podléhající zdanění, který získává příjmy z těchto služeb prostřednictvím jiného subjektu stejné skupiny, vyhýbal povinnosti odvést daň z digitálních služeb.

Osoba povinná k dani (článek 4)

V souladu s čl. 4 odst. 1 se pro účely daně z digitálních služeb za osobu povinnou k dani považuje výše uvedený subjekt, který překračuje obě z následujících prahových hodnot:

- celková výše celosvětových příjmů oznámených subjektem za poslední úplné účetní období, pro něž je k dispozici účetní závěrka, překračuje 750 000 000 EUR, a
- celková výše zdanitelných příjmů dosažených subjektem v rámci Unie během uvedeného účetního období překračuje 50 000 000 EUR.

První prahová hodnota (celkový roční celosvětový příjem) omezuje uplatnění daně na podniky určité velikosti, jimiž jsou ty, které dosáhly silného postavení na trhu, které jim umožňuje mít relativně vyšší přínos ze síťových účinků a využívání dat velkého objemu, a tudíž vybudovat své obchodní modely na základě zapojení uživatelů. Takové obchodní modely, které vedou k vyšším rozdílům mezi tím, kde jsou zisky zdaňovány, a tím, kde je vytvářena hodnota, tudíž spadají do působnosti daně. Ekonomická kapacita podniků považovaných za osoby povinné k dani by měla být brána jako ukazatel jejich schopnosti přilákat velké množství uživatelů nezbytné pro to, aby byly tyto obchodní modely životaschopné. Příležitosti zapojit se do agresivního daňového plánování se kromě toho skýtají velkým společně. Proto byla navržena stejná prahová hodnota i pro jiné iniciativy Unie, jako např. společný konsolidovaný základ daně z příjmu právnických osob (CCCTB). Záměrem stanovení takového prahu je rovněž poskytnout právní jistotu a zajistit, aby podniky a daňové orgány mohly snáze a méně nákladně určovat, zda má subjekt povinnost odvádět daň z digitálních služeb, a to zejména s ohledem na to, že některé z nich nemusí vést zvlášť záznamy o příjmech z činností spadajících mimo působnost této daně. Tato prahová hodnota by rovněž měla vyloučit malé a začínající podniky, u kterých by zátěž spojená s dodržováním předpisů týkajících se nové daně měla pravděpodobně nepřiměřené dopady.

Druhá prahová hodnota (celkový roční zdanitelný příjem v Unii) naopak omezuje oblast působnosti daně na případy, kde existuje významná digitální stopa na úrovni Unie v souvislosti s druhem příjmů, které jsou předmětem daně z digitálních služeb. Tato prahová hodnota se stanovuje na úrovni Unie, aby se neprojevovaly případné rozdíly ve velikosti trhů v rámci Unie.

Pokud je podnik součástí konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví, uplatňují se prahové hodnoty podle celkových příjmů konsolidované skupiny, jak stanoví čl. 4 odst. 6.

Bez ohledu na to, zda je podnik, který splňuje obě výše uvedené podmínky, usazen v členském státě nebo v jurisdikci mimo Unii, považuje se za osobu povinnou k dani. V závislosti na tom, kde je osoba povinná k dani usazena, mohou nastat scénáře, kdy se povinnost k dani z digitálních služeb týká osoby povinné k dani usazené v jurisdikci mimo Unii, která musí platit daň z digitálních služeb v členském státě, osoby povinné k dani usazené v členském státě, která musí platit daň z digitálních služeb v jiném členském státě, nebo osoby povinné k dani usazené v členském státě, která musí platit daň z digitálních služeb v tomtéž členském státě.

Místo zdanění (článek 5)

Článek 5 stanoví, jaká část zdanitelných příjmů získaných subjektem, se má považovat za získanou v členském státě pro účely této daně. V souladu s koncepcí vytváření hodnoty uživateli, o kterou se opírá věcná působnost daně z digitálních služeb, toto ustanovení vymezuje, že daň z digitálních služeb se odvádí v členském státě nebo v členských státech, kde se nacházejí uživatelé.

Tento přístup vychází z logického předpokladu, že právě zapojení uživatelů do digitálních činností podniku, kteří pro dotčený podnik generují hodnotu, nemusí nutně znamenat platbu ze strany uživatelů (např. osob sledujících reklamu v digitálním rozhraní); nebo může zahrnovat platbu pouze od určitých uživatelů (např. mnohostranná digitální rozhraní, kde za přístup k rozhraní platí pouze určití uživatelé, zatímco jiní uživatelé mají přístup zdarma). Tudíž má v souvislosti s daní z digitálních služeb právo na zdanění členský stát, kde se uživatel nachází, bez ohledu na to, zda uživatel přispěl peněžně ke generování příjmu pro daný podnik. Jsou stanovena konkrétní pravidla určující, kdy se uživatel nachází v určitém členském státě.

Zdanitelné příjmy vyplývající z poskytování zdanitelných služeb se mají pro účely této směrnice považovat za příjmy dosažené v členském státě v uvedeném zdaňovacím období, pokud se má za to, že se uživatel v souvislosti s touto službou nachází v dotčeném členském státě v tomto zdaňovacím období v souladu s čl. 5 odst. 2, přičemž se toto pravidlo má uplatňovat na všechny typy zdanitelných služeb. V případě uživatelů zapojených do zdanitelných služeb, kteří se nacházejí v různých členských státech nebo jurisdikcích mimo Unii, by byly zdanitelné příjmy obdržené subjektem za poskytování takových služeb úměrně rozděleny mezi členské státy, a to podle několika klíčů pro rozdělování stanovených v čl. 5 odst. 3 pro každý typ zdanitelných služeb. Tyto klíče pro rozdělování byly stanoveny s přihlédnutím k povaze jednotlivých zdanitelných služeb, a zejména na základě toho, co je spouštěčem příjmů pro poskytovatele služby.

V případě zdanitelných služeb spočívajících v umístění reklamy na digitální rozhraní se pro účely stanovení podílu příjmů, které mají být přiděleny v určitém zdaňovacím období určitému členskému státu, vezme v úvahu, kolikrát se reklama zobrazila na zařízení uživatele v tomto zdaňovacím období v tomto členském státě.

U zpřístupnění mnohostranných digitálních rozhraní se pro účely stanovení podílu zdanitelných příjmů, který má být členskému státu přidělen, rozlišuje mezi případy, kdy rozhraní usnadňuje související transakce přímo mezi uživateli, a případy, kdy tomu tak není. V případech zahrnujících usnadnění souvisejících transakcí se zdanitelné příjmy ve zdaňovacím období členskému státu přidělí na základě počtu uživatelů, kteří takovou transakci provedli v daném zdaňovacím období na zařízení v daném členském státě. Jedná se totiž o činnost, která obvykle vytváří příjmy subjektu, který zpřístupňuje rozhraní. Právo zdanit příjmy podniků, které dávají k dispozici rozhraní, mají členské státy, v nichž se nacházejí uživatelé provádějící související transakce, bez ohledu na to, zda uživatelé jsou prodejci či kupující souvisejícího zboží či služeb. A to proto, že prodejci i kupující svou účastí

vytvářejí hodnotu pro mnohostranné digitální rozhraní, s ohledem na to, že úlohou rozhraní je propojovat nabídku a poptávku. Pokud však zprostředkovatelská služba nezahrnuje usnadnění souvisejících transakcí, příjmy se většinou dosahují prostřednictvím pravidelných plateb po registraci nebo otevření účtu na digitálním rozhraní. Proto se pro účely rozdělování zdanitelných příjmů členským státům ve zdaňovacím období zohledňuje počet uživatelů v tomto zdaňovacím období, kteří mají účet, který otevřeli s použitím zařízení v tomto členském státě buď během uvedeného, nebo během předchozího zdaňovacího období.

Pokud jde o předávání dat shromážděných o uživateli, vezme se při přidělování zdanitelných příjmů ve zdaňovacím období členskému státu v úvahu počet uživatelů, od nichž byla data předaná ve zdaňovacím období získána tím, že uživatel použil zařízení k přístupu k digitálnímu rozhraní během tohoto zdaňovacího období.

Ustanovení čl. 5 odst. 4 dále vyjasňuje, že pro účely stanovení místa zdanění se nepřihlíží k tomu, z jakého místa je prováděna platba za zdanitelné služby. V případech, kdy dochází k dodání příslušného zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli mnohostranného digitálního rozhraní, se nepřihlíží ani k místu, kde k takovým souvisejícím transakcím dochází.

Na základě ustanovení čl. 5 odst. 5 se předpokládá, že uživatelé se nacházejí v členském státě adresy internetového protokolu (IP) zařízení, které používají, nebo v místě určeném jiným způsobem geolokace, je-li takový způsob přesnější. IP adresa je jednoduchým a účinným zástupným ukazatelem pro určení polohy uživatele. Kromě toho v případě, že osoba povinná k dani si je na základě jiných prostředků geolokace vědoma toho, že uživatel se nenachází v členském státě, který IP adresa označuje, dotyčná osoba povinná k dani se stále ještě může při určování místa zdanění spolehnout na jiné prostředky geolokace.

Vznik daňové povinnosti, výpočet a sazba daně (články 6–8)

V souladu s článkem 6 se bude nová daň z digitálních služeb v členském státě odvádět z příslušné části zdanitelných příjmů získané osobou povinnou k dani za zdaňovací období a považované za dosaženou v členském státě.

Článek 7 stanoví pravidlo pro způsob výpočtu daně z digitálních služeb.

Článek 8 stanoví jednotnou sazbu v celé EU ve výši 3 %.

Povinnosti (články 9–19)

Články 9 až 19 upravují soubor povinností, které by musely osoby povinné k dani z digitálních služeb splnit.

Článek 9 objasňuje, že osoba povinná k dani poskytující zdanitelné služby je povinna odvést tuto daň a splnit povinnosti stanovené v kapitole 3. Je rovněž stanoveno, že konsolidovaná skupina pro účely účetního výkaznictví může pro účely odvádění daně z digitálních služeb a plnění povinností uvedených v kapitole 3 jménem každé osoby povinné k dani v rámci skupiny určit jediný subjekt v rámci skupiny, který má povinnost daň z digitálních služeb odvádět.

Za účelem správy administrativních aspektů souvisejících s touto daní mají všechny osoby povinné k dani k dispozici zjednodušující mechanismus ve formě jednotného správního místa. Fungování jednotného správního místa vychází z představy, že osoba povinná k dani z digitálních služeb v jednom členském státě nebo ve více členských státech by měla mít k dispozici jediné kontaktní místo (členský státý stát identifikace), jehož prostřednictvím může plnit všechny povinnosti související s daní z digitálních služeb (identifikace, podání příznání k dani z digitálních služeb a provedení platby). Tento členský stát identifikace je odpovědný za sdílení těchto informací s dalšími členskými státy, v nichž má být daň z

digitálních služeb odvedena, a rovněž za převedení části vybrané daně z digitálních služeb za ostatní členské státy.

Jak je vysvětleno v článku 10, „členským státem identifikace“ je členský stát, ve kterém má osoba povinná k dani povinnost platit daň z digitálních služeb, přičemž v případě, že má osoba povinná k dani daňovou povinnost ve více než jednom členském státě, může si dotyčná osoba za členský stát identifikace zvolit jeden z těchto států.

Skutečnost, že osoba povinná k dani může být pro účely daně z příjmu právnických osob rezidentem v členském státě, nemá vzhledem k odlišné povaze daně žádný vliv na stanovování členského státu identifikace pro účely daně z digitálních služeb. Cílem je rovněž nezatěžovat nepřiměřeně členský stát, v němž může být osoba povinná k dani usazena pro účely daně z příjmu právnických osob, v němž však nemusí mít povinnost odvést daň z digitálních služeb. Osoba povinná k dani z digitálních služeb v několika členských státech tudíž může používat jednotné správní místo ve svém členském státě identifikace ve vztahu ke všem svým povinnostem souvisejícím s daní z digitálních služeb a bez ohledu na to, zda je tam daňovým rezidentem pro účely daně z příjmu právnických osob. Například osoba povinná k dani z digitálních služeb ve dvou členských státech (v členském státě A, kde je rezidentem pro účely daně z příjmu právnických osob, a v členském státě B, kde není rezidentem pro účely daně z příjmu právnických osob), která si za členský stát identifikace zvolila členský stát B, může prostřednictvím jednotného správního místa splnit svoje povinnosti vztahující se k dani z digitálních služeb za oba členské státy A i B.

Článek 10 stanoví osobě povinné k dani povinnost oznámit členskému státu identifikace prostřednictvím systému prohlášení, že má povinnost odvádět daň z digitálních služeb v Unii, a uvést bližší údaje, které mají být oznámeny. Dotyčná osoba povinná k dani obdrží identifikační číslo v souladu s článkem 11. Pokud osoba povinná k dani nadále nemá povinnost odvádět daň z digitálních služeb v Unii, musí uvědomit členský stát identifikace v souladu s článkem 12 a členský stát identifikace vymaže osobu povinnou k dani z identifikačního registru. Článek 13 objasňuje pravidla týkající se možné změny členského státu identifikace.

Kromě toho dotyčná osoba povinná k dani musí podat daňové přiznání k dani z digitálních služeb v členském státě identifikace podle článku 14 spolu s dalšími údaji uvedenými v článku 15. Konkrétně to znamená povinnost přiznat za každý členský stát, kde má být daň z digitálních služeb za příslušné daňové období odvedena, celkovou výši zdanitelných příjmů považovaných za příjmy dosažené osobou povinnou k dani v dotčeném členském státě spolu s daní z digitálních služeb, která má být z této částky odvedena. Rovněž je nutno vykázat celkovou daň z digitálních služeb ve všech členských státech a informaci o prahových hodnotách použitelných pro účely článku 4.

Způsoby platby se řídí článkem 16, který rovněž vymezuje, že poté, co splatná daň z digitálních služeb již byla převedena z členského státu identifikace do členského státu, kde měla být daň z digitálních služeb uhrazena, by při případném vracení daně poplatníkům měl členský stát, kde měla být daň z digitálních služeb uhrazena, daň vracet přímo dotyčné osobě povinné k dani. V článku 17 je uvedeno ustanovení upravující možné změny daňového přiznání k dani z digitálních služeb tak, aby se zamezilo nesrovnalostem ve fungování jednotného správního místa. Článek 18 se zabývá účetnictvím, vedením záznamů a opatřeními proti podvodům zaváděnými členskými státy. Toto ustanovení rovněž objasňuje, že existence jednotného správního místa a členský stát identifikace nic nemění na skutečnosti, že daň z digitálních služeb má osoba povinná k dani odvést přímo každému členskému státu, kde je daň z digitálních služeb splatná, a že tento členský stát je oprávněn vymáhat platbu daně z

digitálních služeb přímo u osoby povinné k dani a provádět daňové audity a kontrolní opatření.

Článek 19 stanoví, že každý členský stát musí určit příslušný orgán pro účely správy všech administrativních povinností vztahujících se k dani z digitálních služeb i požadavky týkající se správní spolupráce vymezené v kapitole 4.

Správní spolupráce, pokud jde o povinnosti (články 20–23)

Ustanovení uvedená v člancích 20 až 23 upravují nezbytné výměny mezi členskými státy, pokud jde o identifikaci osob povinných k dani a podávání daňových přiznání k dani z digitálních služeb i převod finančních prostředků odpovídajících platbám daně z digitálních služeb z členského státu identifikace do jiného členského státu, kde má být daň z digitálních služeb odvedena.

Návrh

SMĚRNICE RADY**o společném systému daně z digitálních služeb jako daně z příjmu z poskytování určitých digitálních služeb**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 113 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu¹,s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru²,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Světová ekonomika se rychle digitalizuje a v důsledku toho se objevují nové způsoby podnikání. Digitální podniky se vyznačují tím, že je jejich činnost úzce spojena s internetem. Digitální obchodní modely ve velké míře závisí zejména na schopnosti vykonávat činnosti na dálku a s omezenou fyzickou přítomností nebo bez fyzické přítomnosti, na přispění konečných uživatelů při vytváření hodnoty a na významu nehmotných aktiv.
- (2) Stávající pravidla pro zdanění právnických osob byla z velké části vytvořena během 20. století pro tradiční podniky. Vychází z představy, že ke zdanění by mělo docházet tam, kde je vytvářena hodnota. Uplatňování stávajících pravidel na digitální ekonomiku však vedlo k tomu, že místo, kde jsou zisky zdaňovány, neodpovídá místu, kde je hodnota vytvářena, a to zejména v případě obchodních modelů, které do velké míry závisí na zapojení uživatelů. Ukázalo se, že stávající pravidla pro daň z příjmů právnických osob jsou pro účely zdanění zisků digitální ekonomiky nedostačující a že je nezbytné je přezkoumat.
- (3) Tento přezkum je důležitou součástí jednotného digitálního trhu³ vzhledem k tomu, že jednotný digitální trh vyžaduje moderní a stabilní daňový rámec pro digitální ekonomiku, který bude stimulovat inovace, vyřeší fragmentaci trhu a umožní všem aktérům využít nové dynamiky trhu za spravedlivých a vyrovnaných podmínek.

---

¹ Úř. věst. C, , s. .

² Úř. věst. C, , s. .

³ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů „Strategie pro jednotný digitální trh v Evropě“ (COM(2015) 192 final ze dne 6.5.2015).

- (4) Ve svém sdělení „Spravedlivý a efektivní daňový systém v Evropské unii pro jednotný digitální trh“⁴, přijatém dne 21. září 2017, Komise identifikovala výzvy, které digitální ekonomika přináší v oblasti stávajících daňových pravidel, a zavázala se rovněž analyzovat dostupné možnosti politiky. V závěrech Rady ve složení pro hospodářské a finanční záležitosti (ECOFIN) ze dne 5. prosince 2017⁵ byla Komise vyzvána k přijetí návrhů reagujících na výzvy v oblasti zdanění zisků digitální ekonomiky a zaznamenán byl také velký zájem mnoha členských států o dočasná opatření zaměřená na příjmy z digitálních činností v Unii, která by zůstala mimo oblast působnosti úmluv o zamezení dvojího zdanění.
- (5) Vzhledem k tomu, že problematika zdanění digitální ekonomiky je globální povahy, bylo by ideální najít v této oblasti multilaterální, mezinárodní řešení. Komise se z tohoto důvodu aktivně zapojuje do diskuse na mezinárodní úrovni. Práce na úrovni OECD v současnosti probíhá. Dosáhnout pokroku na mezinárodní úrovni je však velmi náročné. Jsou proto podnikány kroky s cílem přizpůsobit pravidla pro daň z příjmu právnických osob na úrovni Unie⁶ a měly by být uzavřeny smlouvy s jurisdikcemi mimo Unii⁷ tak, aby rámec daně z příjmu právnických osob byl vhodný pro nové digitální obchodní modely.
- (6) Než bude projednáno takové řešení, jehož přijetí a zavedení může určitou dobu trvat, jsou členské státy vystaveny tlaku v této otázce jednat, neboť je zde riziko, že postupem času dojde k výrazné erozi jejich základu daně z příjmu právnických osob. Nekoordinovaná opatření přijatá jednotlivými členskými státy mohou vést k fragmentaci jednotného trhu, narušit hospodářskou soutěž a být překážkou bránící vývoji nových digitálních řešení a konkurenceschopnosti Unie jako celku. Z tohoto důvodu je nezbytné přijmout harmonizovaný přístup k dočasnému řešení, jak se s tímto problémem cíleně vypořádat, dokud nebude zavedeno komplexní řešení.
- (7) Toto dočasné řešení by mělo stanovit společný systém daně z digitálních služeb jako daně z příjmu z poskytování určitých digitálních služeb některými subjekty. Mělo by to být snadno proveditelné opatření, které se zaměřuje na příjmy pocházející z poskytování určitých digitálních služeb, u kterých uživatelé významně přispívají k vytváření hodnoty. Tento faktor (vytváření hodnoty uživateli) rovněž hovoří pro podniknutí těchto kroků s ohledem na pravidla pro daň z příjmu právnických osob, jak je popsáno v 5. bodě odůvodnění.
- (8) Měly by být definovány následující prvky daně z digitálních služeb: zdanitelné příjmy (co se zdaňuje), osoba povinná k dani (kdo má povinnost odvést daň), místo zdanění (jaká část zdanitelných příjmů se má odvést v členském státě a kdy), vznik daňové povinnosti, výpočet daně, sazba a související povinnosti, včetně mechanismu jednotného správního místa výběru daně.
- (9) Daň z digitálních služeb by se měla vztahovat na příjmy plynoucí z poskytování pouze určitých digitálních služeb. Mělo by se jednat o digitální služby, které výrazně závisí na vytváření hodnoty uživateli, a u kterých je tudíž nesoulad mezi místem, kde jsou

⁴ Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě „Spravedlivý a efektivní daňový systém v Evropské unii pro jednotný digitální trh“ (COM(2017) 547 final ze dne 21. září 2017).

⁵ Řešení výzev v oblasti zdanění zisků digitální ekonomiky – závěry Rady (ze dne 5. prosince 2017) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Návrh směrnice Rady, která stanoví pravidla týkající se zdanění právnických osob v případě významné digitální přítomnosti (COM(2018) 147 final).

⁷ Doporučení Komise ohledně zdanění právnických osob v případě významné digitální přítomnosti (C(2018) 1650 final).

zisky zdaňovány, a místem, kde jsou uživatelé usazeni, obvykle výraznější. Zdaněny by měly být příjmy dosažené ze zpracovávání uživatelských vstupů, avšak ne zapojení uživatelů samo o sobě.

- (10) Zdanitelnými příjmy z digitálních služeb by měly být zejména příjmy plynoucí z poskytování následujících služeb: i) umístování reklamy na digitální rozhraní zaměřené na uživatele tohoto rozhraní; ii) zpřístupňování mnohostranných digitálních rozhraní, která uživatelům umožňují vyhledávat jiné uživatele a interakci s nimi a která mohou rovněž umožňovat poskytování související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli (někdy označováno jako „zprostředkovatelské“ služby); a iii) předávání dat shromážděných o uživatelích, která byla generována činností těchto uživatelů na digitálních rozhraních. Nejsou-li z poskytování služeb získány žádné příjmy, neměla by vznikat povinnost k dani z digitálních služeb. Jiné příjmy, které subjekt poskytující takové služby získá a které nepocházejí přímo z poskytování takových služeb, by neměly spadat do působnosti daně.
- (11) Služby spočívající v umístování reklamy klientů na digitální rozhraní, která je zaměřena na uživatele tohoto rozhraní, by neměly být definovány odkazem na subjekt vlastní digitální rozhraní, prostřednictvím kterého se reklama na zařízení uživatelů zobrazuje, ale spíše odkazem na subjekt, který je odpovědný za umožnění toho, aby se reklama na rozhraní zobrazila. A to proto, že hodnota pro podnik umístující reklamu klienta na digitální rozhraní závisí na uživatelském provozu a datech o uživatelích, která jsou obvykle pro účely umístování reklamy zohledňována, bez ohledu na to, zda rozhraní vlastní samotný podnik, nebo třetí strana, která pronajímá digitální prostor, v němž se reklama objevuje. Mělo by však být objasněno, že pokud dodavatel reklamních služeb a vlastník digitálního rozhraní jsou různé subjekty, neměl by být vlastník digitálního rozhraní považován pro účely daně z digitálních služeb za poskytovatele zdanitelné služby. Cílem je zamezit možnému dominovému efektu a dvojímu zdanění.
- (12) Služby poskytované mnohostrannými digitálními rozhraními by měly být vymezeny odkazem na jejich schopnost umožňovat uživatelům vyhledávat jiné uživatele a interakci s nimi. Mnohostranná digitální rozhraní se odlišují tím, že umožňují interakci s uživateli, k níž by nemohlo dojít bez rozhraní párujících uživatele mezi sebou (jinými slovy: rozhraní umožňuje uživatelům navázat kontakt s jinými uživateli). Některé služby, obvykle označované jako komunikační nebo platební služby, jako například služby okamžitého zasílání zpráv, e-mailové služby nebo služby elektronických plateb, lze rovněž považovat za služby usnadňující interakci mezi uživateli prostřednictvím digitálního rozhraní, avšak uživatelé obvykle mezi sebou nemohou navazovat kontakty, pokud již dříve nenavázali kontakt s použitím jiných prostředků. Příjmy plynoucí z poskytování komunikačních nebo platebních služeb by proto měly zůstat mimo oblast působnosti této daně, protože jejich poskytovatelé nefungují jako tržiště, nýbrž spíše vytvářejí podpůrný software nebo jiné nástroje informačních technologií, které zákazníkům umožňují oslovit jiné osoby, s nimiž ve většině případů již mají určitý vztah.
- (13) V případech, kdy se jedná o mnohostranná digitální rozhraní, která umožňují související dodávku zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli takového rozhraní, by měly související transakce a příjmy z příslušných transakcí získané uživateli zůstat mimo působnost této daně. Do oblasti působnosti daně z digitálních služeb by rovněž neměly spadat příjmy pocházející z maloobchodních činností představujících prodej zboží nebo služeb, kdy je smlouva uzavřena online

prostřednictvím internetových stránek dodavatele tohoto zboží nebo služeb a kdy dodavatel nevystupuje jako zprostředkovatel, protože vytváření hodnoty pro maloobchodníka spočívá ve zboží nebo službách, které poskytuje, a digitální rozhraní je využíváno pouze jako prostředek ke komunikaci. To, zda dodavatel prodává zboží nebo služby online na svůj vlastní účet nebo poskytuje zprostředkovatelské služby, by se určovalo s přihlédnutím k právní a ekonomické podstatě transakce tak, jak je vyjádřena v ujednáních mezi příslušnými stranami. Například dodavatel digitálního rozhraní, kde je zpřístupněno zboží třetích stran, by mohl být považován za poskytovatele zprostředkovatelské služby (jinými slovy: subjekt zpřístupňující mnohostranné digitální rozhraní), pokud se nepředpokládají žádná významná rizika související se zásobami nebo pokud cenu zboží ve skutečnosti určuje dotčená třetí strana.

- (14) Služby spočívající v dodání digitálního obsahu subjektem prostřednictvím digitálního rozhraní by měly být vyloučeny z působnosti daně bez ohledu na to, zda digitální obsah tento subjekt vlastní, nebo získal práva na jeho šíření. Dokonce i v případě, že je určitá interakce mezi příjemci digitálního obsahu povolena, a tudíž by bylo možné poskytovatele těchto služeb považovat za dodavatele, který zpřístupňuje mnohostranné digitální rozhraní, není zcela jasné, zda uživatel hraje při vytváření hodnoty pro podnik dodávající digitální obsah ústřední úlohu. Místo perspektivy vytváření hodnoty se zaměření přesouvá na samotný digitální obsah, který subjekt dodává. Příjmy získané z tohoto dodání by proto neměly spadat do působnosti této daně.
- (15) Digitální obsah by měl být vymezen jako data dodávaná v digitální podobě, jako jsou počítačové programy, aplikace, hry, hudba, videa či texty, bez ohledu na to, zda jsou přístupná prostřednictvím stahování nebo přehrávání, s výjimkou dat představovaných samotným digitálním rozhraním. Účelem je zachytit různé formy, které může digitální obsah mít, když si ho uživatel pořizuje, což nic nemění na skutečnosti, že jediným nebo hlavním účelem z pohledu uživatele je pořízení digitálního obsahu.
- (16) Měly by se rozlišovat služby popsané ve 14. bodě odůvodnění a služby spočívající ve zpřístupňování mnohostranného digitálního rozhraní, prostřednictvím něhož mohou uživatelé vkládat a sdílet digitální obsah s jinými uživateli, nebo zpřístupňování rozhraní, které usnadňuje dodání souvisejícího digitálního obsahu přímo mezi uživateli. Tento druhý případ představuje zprostředkovatelskou službu a měl by tedy spadat do působnosti daně z digitálních služeb bez ohledu na povahu souvisejících transakcí.
- (17) Zdanitelné služby spočívající v předávání dat shromážděných o uživateli by měly zahrnovat pouze data, která byla generována činností těchto uživatelů na digitálních rozhraních, nikoli však data, která byla generována senzory či jinými prostředky a shromažďována digitálně. A to proto, že služby v působnosti daně z digitálních služeb by měly být ty, které využívají digitální rozhraní jako prostředek k vytváření vstupů uživatelů, jež zpeněžují, spíše než služby, které využívají rozhraní pouze jako způsob přenášení jinak generovaných dat. Daň z digitálních služeb by tedy neměla být daň ze shromažďování dat nebo využívání dat shromážděných podniky pro interní účely podniků nebo sdílení dat shromážděných podniky s jinými stranami bez protiplnění. Předmětem daně z digitálních služeb by mělo být vytváření příjmů z předávání dat získaných z velmi specifických činností (činností uživatelů na digitálním rozhraní).

- (18) Služby upravené v příloze I oddílu A v bodech 1 až 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU⁸ a poskytované obchodními systémy nebo systematickými internalizátory, jak jsou definovány v uvedené směrnici, nebo poskytovali služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, by neměly spadat do působnosti daně z digitálních služeb. Rovněž služby, které spočívají v usnadnění poskytování úvěrů a jsou poskytovány poskytovateli služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, by neměly spadat do působnosti daně z digitálních služeb. Poskytovateli služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, se míní poskytovatelé služeb, kteří podléhají veškerým budoucím pravidlům Unie přijatým podle článku 114 SFEU za účelem regulace služeb skupinového financování.
- (19) Mnohostranná digitální rozhraní, která uživatelům umožňují využívat služeb sjednávání obchodů, investičních služeb nebo služeb výzkumu investic, jako jsou služby poskytované subjekty uvedenými výše, nebo se o existenci těchto služeb dovědět, často zahrnují interakci uživatelů. Uživatelé však nehrají klíčovou úlohu při vytváření hodnoty pro subjekt zpřístupňující digitální rozhraní. Tato hodnota spočívá ve schopnosti takového subjektu propojit kupující a prodávající finančních produktů za konkrétních a specifických podmínek, k čemuž by jinak nedošlo (například ve srovnání s transakcemi uzavřenými mimo rámec těchto rozhraní přímo mezi těmito protistranami). Služba spočívající ve zpřístupňování digitálního rozhraní takovým subjektem překračuje rámec pouhého usnadnění transakce ve finančních nástrojích mezi uživateli těchto rozhraní. Regulované služby, které jsou vyloučeny z oblasti působnosti této směrnice, mají za cíl zejména poskytnout bezpečné prostředí pro finanční transakce. Subjekt poskytující tyto služby tedy určuje konkrétní podmínky, za kterých může být finanční transakce provedena, aby byly zaručeny základní prvky, jako je kvalita provedení transakcí, úroveň transparentnosti na trhu a spravedlivé zacházení s investory. Takové služby mají základní a specifický cíl: usnadnit financování, investice nebo spoření.
- (20) Pokud jde o platformy pro skupinové financování (tzv. crowdfunding), nemělo by skupinové financování na základě investic a úvěrů spadat do působnosti této daně, protože poskytovatelé těchto služeb hrají stejnou úlohu jako obchodní systémy a systematické internalizátory, a tudíž nepředstavují zprostředkování. Služby poskytované platformami skupinového financování, jiné než služby založené na investicích a úvěrech, a které představují zprostředkování, jako je skupinové financování založené na darech a odměnách nebo služby poskytované těmito platformami spočívající v umístění reklamy, by však do oblasti působnosti této směrnice měly spadat.
- (21) Jelikož předávání dat obchodními systémy, systematickými internalizátory nebo poskytovateli služeb skupinového financování, kteří podléhají regulaci, je omezeno na poskytování regulovaných finančních služeb popsaných výše, je jejich součástí a je regulováno jako takové právem Unie, mělo by poskytování služeb předávání dat těmito subjekty rovněž být vyňato z působnosti daně z digitálních služeb.
- (22) Osobami povinnými k dani z digitálních služeb by měly být pouze určité subjekty, a to bez ohledu na to, zda jsou usazeny v členském státě nebo v jurisdikci mimo Unii. Subjekt by měl být považován za osobu povinnou k dani, pouze pokud splňuje obě

⁸

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

tyto podmínky: i) celková výše celosvětových příjmů oznámených subjektem za poslední úplné účetní období, pro něž je k dispozici účetní závěrka, překračuje 750 000 000 EUR a ii) celková výše zdanitelných příjmů dosažených subjektem v rámci Unie během uvedeného účetního období překračuje 50 000 000 EUR.

- (23) První prahová hodnota (celkový roční celosvětový příjem) by měla omezit použití daně z digitálních služeb na podniky určité velikosti, což jsou podniky, jež jsou schopny poskytovat digitální služby, u nichž příspěvní uživatelů hraje významnou úlohu a které do velké míry závisí na rozsáhlých uživatelských sítích, značném uživatelském provozu a využívání silného postavení na trhu. Takové obchodní modely, které při dosahování příjmů závisí na vytváření hodnoty uživateli a jsou životaschopné pouze, pokud je provádějí podniky určité velikosti, jsou odpovědné za větší nesoulad mezi tím, kde jsou zisky zdaňovány, a tím, kde je vytvářena hodnota. Příležitosti zapojit se do agresivního daňového plánování se kromě toho skýtají velkým společnostem. Proto byla navržena stejná prahová hodnota i v jiných iniciativách Unie⁹. Tato prahová hodnota by měla rovněž přinést právní jistotu, neboť by pomohla podnikům a daňovým orgánům určit, zda má určitý subjekt povinnost odvádět daň z digitálních služeb, a snížit související náklady. Vylučuje také malé a začínající podniky, u kterých by zátěž spojená s dodržováním předpisů týkajících se nové daně měla pravděpodobně nepřiměřené dopady.
- (24) Druhá prahová hodnota (celkový roční zdanitelný příjem v Unii) by měla omezovat oblast působnosti daně na případy, kde existuje významná digitální stopa na úrovni Unie v souvislosti s druhem příjmů, které jsou předmětem daně z digitálních služeb. Měla by být stanovena na úrovni Unie, aby se neprojevovaly případné rozdíly ve velikosti trhů v rámci Unie.
- (25) Pro zajištění souladu se stávajícím právním rámcem by jakýkoliv subjekt, jenž je osobou povinnou k dani a dosahuje zdanitelných příjmů v členském státě, měl podléhat dani z digitálních služeb v tomto členském státě bez ohledu na to, zda je usazen v uvedeném členském státě, jiném členském státě nebo v jurisdikci mimo Unii.
- (26) Měla by být stanovena zvláštní pravidla pro subjekty patřící do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví. Z působnosti této nové daně by měly být vyňaty příjmy dosahované subjektem z plnění poskytovaného jiným subjektům patřícím do stejné skupiny pro účely účetního výkaznictví. Pro účely stanovení, zda subjekt překračuje platné prahové hodnoty, a je tudíž osobou povinnou k dani, by se prahové hodnoty měly vztahovat na celkové příjmy konsolidované skupiny.
- (27) Ve snaze omezit možné případy dvojího zdanění, kdy stejné příjmy podléhají dani z příjmu právnických osob a dani z digitálních služeb, se očekává, že členské státy podnikům umožní odpočet uhrazené daně z digitálních služeb jako nákladu ze základu daně z příjmu právnických osob na svém území, a to bez ohledu na to, zda jsou obě daně placeny ve stejném členském státě nebo v odlišných členských státech.
- (28) Zdanitelné příjmy subjektu by měly být považovány za dosažené v členském státě ve zdaňovacím období, pokud se uživatelé zdanitelné služby poskytované tímto subjektem nacházejí v tomto členském státě. Uživatel by měl být považován za uživatele nacházejícího se v členském státě ve zdaňovacím období na základě určitých

---

⁹ Viz článek 2 návrhu směrnice Rady o společném konsolidovaném základu daně z příjmu právnických osob (CCCTB) (COM(2016) 683 final).

specifických pravidel určených pro každou zdanitelnou službu a na základě místa, kde bylo použito zařízení uživatele.

- (29) Pokud se uživatelé dané zdanitelné služby nacházejí v různých členských státech nebo jurisdikcích mimo Unii, příslušné zdanitelné příjmy dosažené z těchto služeb by měly být přiděleny každému členskému státu poměrným způsobem na základě určitého klíče pro přidělení. Tyto klíče by měly být stanoveny v závislosti na povaze každé zdanitelné služby s rozlišením prvků, které u dané služby vedou k dosahování zisků pro poskytovatele.
- (30) V případě zdanitelných služeb spočívajících v umístování reklamy na digitální rozhraní, by se pro účely stanovení podílu zdanitelných příjmů, které mají být přiděleny v určitém zdaňovacím období určitému členskému státu, mělo vzít v úvahu, kolikrát se reklama zobrazila na zařízení uživatele v tomto zdaňovacím období v tomto členském státě.
- (31) U zpřístupnění mnohostranných digitálních rozhraní pro účely stanovení podílu zdanitelných příjmů, který má být členskému státu přidělen, by se mělo rozlišovat mezi případy, kdy rozhraní usnadňuje související transakce přímo mezi uživateli, a případy, kdy tomu tak není. V případech zahrnujících usnadnění souvisejících transakcí by se zdanitelné příjmy ve zdaňovacím období měly členskému státu přidělovat na základě počtu uživatelů, kteří takovou transakci provedli v daném zdaňovacím období na zařízení v daném členském státě. Jedná se totiž o činnost, která obvykle vytváří příjmy pro podnik, který zpřístupňuje rozhraní. Právo zdanit příjmy podniků, které dávají k dispozici rozhraní, by měly mít členské státy, v nichž se nacházejí uživatelé provádějící související transakce, ať už jsou uživatelé prodejci, či kupující souvisejícího zboží či služeb. A to proto, že prodejci i kupující svou účastí vytvářejí hodnotu pro mnohostranné digitální rozhraní, s ohledem na to, že úlohou rozhraní je propojovat nabídku a poptávku. Pokud však zprostředkovatelská služba nezahrnuje usnadnění souvisejících transakcí, příjmy se většinou dosahují prostřednictvím pravidelných plateb po registraci nebo otevření účtu na digitálním rozhraní. Proto by se pro účely přidělování zdanitelných příjmů členskému státu ve zdaňovacím období měl zohledňovat počet uživatelů v tomto zdaňovacím období, kteří mají účet, který otevřeli s použitím zařízení v tomto členském státě buď během uvedeného, nebo během předchozího zdaňovacího období.
- (32) Pokud jde o předávání dat shromážděných o uživateli, měl by se při přidělování zdanitelných příjmů ve zdaňovacím období členskému státu vzít v úvahu počet uživatelů, od nichž byla data předaná ve zdaňovacím období získána tím, že uživatel použil zařízení k přístupu na digitální rozhraní.
- (33) Určení místa, kde bylo zařízení uživatele používáno, a tudíž i místa zdanění by mělo být možné podle adresy internetového protokolu (IP) zařízení uživatele nebo jinými prostředky geolokace, jsou-li přesnější. Při určování místa zdanění by se nemělo přihlížet k tomu, zda uživatelé finančně přispěli ke generování příjmu, k místu, odkud je provedena platba za plnění, v důsledku kterého vzniká povinnost k dani z digitálních služeb, nebo k místu, kde došlo k provedení případné dodávky příslušného zboží nebo poskytování služeb sjednaných prostřednictvím mnohostranného digitálního rozhraní.

- (34) Zpracování osobních údajů prováděné v souvislosti s daní z digitálních služeb by mělo probíhat v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679¹⁰, a to včetně zpracování, které může být nezbytné s ohledem na adresy internetového protokolu (IP) nebo jiné prostředky geolokace. Zejména by se mělo přihlížet k potřebě zajistit vhodná technická a organizační opatření ke splnění pravidel týkajících se zákonnosti a bezpečnosti činností souvisejících se zpracováním, poskytováním informací a právy subjektů údajů. Je-li to možné, mělo by dojít k anonymizaci osobních údajů.
- (35) Zdanitelné příjmy by se měly rovnat celkové výši hrubých příjmů dosažených osobou povinnou k dani, očištěných o daň z přidané hodnoty a další podobné daně. Zdanitelné příjmy by měly být uznány jako příjmy dosažené osobou povinnou k dani v okamžiku jejich splatnosti bez ohledu na to, zda byly do té doby skutečně uhrazeny. Daň z digitálních služeb by se měla odvádět v členském státě podle podílu zdanitelných příjmů dosažených osobou povinnou k dani ve zdaňovacím období, který je považován za dosažený v členském státě, a měla by být vypočítána uplatněním sazby daně z digitálních služeb na tento podíl. Na úrovni Unie by měla existovat jednotná sazba daně z digitálních služeb, aby se zamezilo narušení jednotného trhu. Daň z digitálních služeb by měla být stanovena na 3 %, čímž se dosáhne vhodné rovnováhy mezi příjmy dosaženými touto daní a zohledněním různých dopadů daně z digitálních služeb na podniky s různým ziskovým rozpětím.
- (36) Osoby povinné k dani poskytující zdanitelné služby by měly nést odpovědnost za odvedení daně z digitálních služeb i za splnění řady administrativních povinností. Pro osoby povinné k dani z digitálních služeb v jednom členském státě nebo v několika členských státech by měl být vytvořen zjednodušující mechanismus ve formě jednotného správního místa, aby mohly zároveň splnit všechny své povinnosti související s daní z digitálních služeb (identifikace, podání přiznání k dani z digitálních služeb a provedení platby). Povinnosti by měly být splněny v jediném členském státě (členském státě identifikace), který by měl shromažďovat informace a platby daně z digitálních služeb za ostatní členské státy, kde má být daň z digitálních služeb odvedena, a následně s nimi příslušné informace a vybrané částky daně z digitálních služeb sdílet. Tímto mechanismem není dotčena daň z digitálních služeb, kterou má osoba povinná k dani odvést přímo každému členskému státu, kde je tato daň splatná. Stejně tak každý členský stát, v němž je daň z digitálních služeb splatná, by měl být oprávněn vymáhat platby daně z digitálních služeb přímo na osobě povinné k dani a rovněž provádět daňové audity a kontrolní opatření zaměřená na přezkoumání závazků osoby povinné k dani. Tato opatření v oblasti vymáhání daní a kontroly by se měla řídit pravidly a postupy platnými v jednotlivých členských státech, kde je daň splatná.
- (37) Členské státy by měly být schopny stanovit účetní, evidenční či jiné povinnosti s cílem zajistit, aby splatná daň z digitálních služeb byla skutečně uhrazena, i jiná opatření s cílem zabránit daňovým únikům, vyhýbání se daňovým povinnostem a zneužití daňového režimu.
- (38) Komisi by měly být svěřeny prováděcí pravomoci s cílem zajistit jednotné podmínky pro provádění této směrnice, pokud jde o splnění administrativních povinností a

¹⁰ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

o výměnu informací nezbytných pro fungování jednotného správního místa mezi členskými státy. Komise by rovněž měla být schopna navrhnout společná pravidla týkající se účetních, evidenčních či jiných povinností stanovených členskými státy. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011¹¹.

- (39) Členské státy by v případě potřeby měly použít ustanovení přijatá Unií ohledně správní spolupráce v daňových záležitostech, jako jsou směrnice Rady 2011/16/EU¹² a 2010/24/EU¹³, nebo jiná opatření dostupná mezinárodně, jako je mnohostranná Úmluva o vzájemné správní pomoci v daňových záležitostech, článek 26 vzorové úmluvy OECD o daních a vzorové dohody OECD o výměně informací v daňových záležitostech.
- (40) Podle společného politického prohlášení členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech¹⁴ se členské státy zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice do vnitrostátního práva o jeden či více dokumentů, které objasňují vztah mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních prováděcích nástrojů. Ve vztahu k této směrnici považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (41) Cílem této směrnice je chránit integritu jednotného trhu, zajistit jeho řádné fungování a zabránit narušení hospodářské soutěže. Jelikož těchto cílů vzhledem k jejich podstatě nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, nýbrž může jich být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

---

¹¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

¹² Směrnice Rady 2011/16/EU ze dne 15. února 2011 o správní spolupráci v oblasti daní a o zrušení směrnice 77/799/EHS (Úř. věst. L 64, 11.3.2011, s. 1).

¹³ Směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (Úř. věst. L 84, 31.3.2010, s. 1).

¹⁴ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

Kapitola 1

PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1 Předmět

Tato směrnice stanoví společný systém daně z digitálních služeb jako daně z příjmu z poskytování určitých digitálních služeb.

Článek 2 Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „subjektem“ jakákoliv právnická osoba nebo právní uspořádání vykonávající podnikatelskou činnost prostřednictvím podniku nebo struktury, která je pro daňové účely transparentní;
- 2) „konsolidovanou skupinou pro účely účetního výkaznictví“ všechny subjekty, které jsou plně zahrnuty do konsolidované účetní závěrky vypracované v souladu s mezinárodními standardy účetního výkaznictví nebo vnitrostátním systémem účetního výkaznictví;
- 3) „digitálním rozhraním“ jakýkoliv software, včetně internetové stránky nebo její části a aplikací, včetně mobilních aplikací, dostupných pro uživatele;
- 4) „uživatel“ jakákoliv fyzická osoba nebo podnik;
- 5) „digitálním obsahem“ data dodávaná v digitální podobě, jako jsou počítačové programy, aplikace, hudba, videa, texty, hry a jakýkoliv jiný software, s výjimkou dat představovaných digitálním rozhraním;
- 6) „adresou internetového protokolu (IP)“ série čísel přiřazených zařízením připojeným k síti za účelem usnadnění jejich komunikace přes internet;
- 7) „zdaňovacím obdobím“ kalendářní rok.

Článek 3 Zdanitelné příjmy

1. Za „zdanitelné příjmy“ se pro účely této směrnice považují příjmy pocházející z poskytování každé z následujících služeb subjektem:
  - a) umístování reklamy na digitální rozhraní zaměřené na uživatele tohoto rozhraní;
  - b) zpřístupňování mnohostranných digitálních rozhraní uživatelům, která uživatelům umožňují vyhledávat jiné uživatele a interakci s nimi a která mohou rovněž usnadňovat související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli;
  - c) předávání dat shromážděných o uživateli a generovaných činnostmi uživatelů na digitálních rozhraních.

2. Odkaz na příjmy v odstavci 1 zahrnuje celkové hrubé příjmy bez daně z přidané hodnoty a dalších podobných daní.
3. Ustanovení odst. 1 písm. a) se uplatňuje bez ohledu na to, zda digitální rozhraní je či není ve vlastnictví subjektu odpovědného za umístění reklamy na tomto rozhraní. Pokud subjekt umísťující reklamu nevlastní digitální rozhraní, je za subjekt poskytující služby, na které se vztahuje ustanovení písmene a), považován tento subjekt, a nikoli vlastník rozhraní.
4. Ustanovení odst. 1 písm. b) nezahrnuje:
  - a) zpřístupnění digitálního rozhraní, pokud je jediným nebo hlavním účelem zpřístupnění rozhraní, který subjekt sleduje, dodávání digitálního obsahu uživatelům, poskytování komunikačních služeb uživatelům nebo poskytování platebních služeb uživatelům;
  - b) poskytování jakýchkoli služeb uvedených v příloze I oddílu A bodech 1 až 9 směrnice 2014/65/EU obchodním systémem nebo systematickým internalizátorem;
  - c) poskytování jakýchkoli služeb uvedených v příloze I oddílu A bodech 1 až 9 směrnice 2014/65/EU nebo služeb spočívajících v usnadnění poskytnutí úvěrů poskytovatelem služeb skupinového financování, který podléhá regulaci.
5. Ustanovení odst. 1 písm. c) nezahrnuje předávání dat obchodním systémem, systematickým internalizátorem ani poskytovatelem služeb skupinového financování, který podléhá regulaci.
6. V odstavcích 4 a 5:
  - a) „obchodní systém“ a „systematický internalizátor“ mají význam uvedený v čl. 4 odst. 1 bodě 24 a 20 směrnice 2014/65/EU;
  - b) „poskytovatel služeb skupinového financování, který podléhá regulaci,“ znamená poskytovatele služeb skupinového financování, který podléhá povolení a dohledu na základě harmonizačního opatření podle článku 114 Smlouvy za účelem regulace služeb skupinového financování.
7. Příjmy plynoucí z poskytování služby, na kterou se vztahuje odstavec 1, subjektem patřícím do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví jinému subjektu patřícímu do stejné skupiny se nepovažují za zdanitelné příjmy pro účely této směrnice.
8. Pokud subjekt patřící do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví poskytuje službu, na kterou se vztahuje odstavec 1, a příjmy vyplývající z poskytování této služby získává jiný subjekt této skupiny, jsou tyto příjmy považovány pro účely této směrnice za příjmy, které obdržel subjekt poskytující tuto službu.
9. Služby, na které se vztahuje odstavec 1, jsou uvedeny v kapitolách 2 a 3 jako „zdanitelné služby“.

Článek 4 Osoba povinná k dani

1. „Osobou povinnou k dani“ za určité zdaňovací období se rozumí subjekt splňující obě následující podmínky:

- a) celková výše celosvětových příjmů vykázaných subjektem za příslušné účetní období překračuje 750 000 000 EUR;
  - b) celková výše zdanitelných příjmů dosažených subjektem v rámci Unie během příslušného účetního období překračuje 50 000 000 EUR.
2. Jestliže subjekt vykazuje nebo získá příjmy v jiné měně než v eurech, příjmy se pro účely odstavce 1 převedou na eura s použitím směnného kurzu vyhlášeného v *Úředním věstníku Evropské unie* k poslednímu dni příslušného účetního období nebo v případě, že v uvedený den k žádnému vyhlášení nedojde, s použitím směnného kurzu vyhlášeného předchozí den.
  3. V odstavcích 1 a 2 „příslušné účetní období“ znamená účetní období, za které je subjektem zpracována poslední dostupná účetní závěrka před koncem dotčeného zdaňovacího období.
  4. Při určování, zda jsou zdanitelné příjmy podle odst. 1 písm. b) dosahovány v rámci Unie, se použije pravidlo v čl. 5 odst. 1.
  5. Pro účely této směrnice se rozumí, že zdanitelné příjmy byly dosaženy v okamžiku, kdy se stanou splatnými, bez ohledu na to, zda byly příslušné částky skutečně uhrazeny.
  6. Pokud subjekt uvedený v odstavci 1 patří do konsolidované skupiny pro účely účetního výkaznictví, použije se dotčený odstavec namísto toho na celosvětové příjmy vykázané a zdanitelné příjmy dosažené v rámci Unii celou dotčenou skupinou.

Kapitola 2

MÍSTO ZDANĚNÍ, VZNIK DAŇOVÉ POVINNOSTI A VÝPOČET DANĚ

Článek 5 Místo zdanění

1. Zdanitelné příjmy dosažené subjektem ve zdaňovacím období se pro účely této směrnice považují za dosažené v členském státě v uvedeném zdaňovacím období, pokud se uživatelé zdanitelné služby nacházejí v tomto zdaňovacím období v dotčeném členském státě.

První pododstavec se uplatní bez ohledu na to, zda uživatelé finančně přispěli ke generování těchto příjmů.
2. Pokud jde o zdanitelnou službu, uživatel se považuje za uživatele, který se nachází ve zdaňovacím období v členském státě, jestliže:
  - a) v případě služby podle čl. 3 odst. 1 písm. a) se dotčená reklama zobrazí na zařízení uživatele v okamžiku, kdy je zařízení ve zdaňovacím období používáno v tomto členském státě k přístupu k digitálnímu rozhraní;
  - b) v případě služby podle čl. 3 odst. 1 písm. b):
    - i) jestliže služba zahrnuje mnohostranné digitální rozhraní, které usnadňuje související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli, uživatel používá zařízení v daném členském státě v daném zdaňovacím období za účelem přístupu na digitální rozhraní a uzavře související transakci na tomto rozhraní v uvedeném zdaňovacím období;
    - ii) jestliže služba zahrnuje mnohostranné digitální rozhraní takového typu, který není zahrnut v bodě i), uživatel má účet pro celé toto zdaňovací období nebo jeho část umožňující uživateli přístup na digitální rozhraní a tento účet byl otevřen na zařízení v tomto členském státě;
  - c) v případě služby, na niž se vztahuje čl. 3 odst. 1 písm. c), data generovaná tím, že uživatel použije zařízení v daném členském státě k přístupu na digitální rozhraní během daného zdaňovacího období nebo během jakéhokoliv předchozího zdaňovacího období, jsou předána v daném zdaňovacím období.
3. Za každé zdaňovací období se příslušná část celkových zdanitelných příjmů subjektu považovaných podle odstavce 1 za dosažené v určitém členském státě určí takto:
  - a) pokud jde o zdanitelné příjmy plynoucí z poskytování služeb, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 písm. a), poměrným dílem podle počtu zobrazení reklam na zařízení uživatele v tomto zdaňovacím období;
  - b) pokud jde o zdanitelné příjmy plynoucí z poskytování služeb, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 písm. b):
    - i) jestliže služba zahrnuje mnohostranné digitální rozhraní, které umožňuje související dodávky zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli, poměrným dílem podle počtu uživatelů, kteří uzavřeli související transakce na digitálním rozhraní v tomto zdaňovacím období;

- ii) jestliže služba zahrnuje mnohostranné digitální rozhraní takového typu, který není zahrnut v bodě i), poměrným dílem k počtu uživatelů, kteří měli účet po celé toto zdaňovací období nebo jeho část umožňující jejich přístup na digitální rozhraní;
  - c) pokud jde o zdanitelné příjmy plynoucí z poskytování služeb, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 písm. c), poměrným podílem k počtu uživatelů, jejichž data předávaná v daném zdaňovacím období byla generována tím, že uživatelé použili zařízení pro přístup na digitální rozhraní buď v tomto, nebo předchozím zdaňovacím období.
4. Pro účely stanovování místa zdanění zdanitelných příjmů podléhajících dani z digitálních služeb se nepřihlíží k následujícím prvkům:
- a) pokud dojde k související dodávce zboží nebo poskytování služeb přímo mezi uživateli mnohostranného digitálního rozhraní podle čl. 3 odst. 1 písm. b), k místu, kde související plnění proběhne;
  - b) k místu, ze kterého je provedena platba za zdanitelnou službu.
5. Pro účely tohoto článku se členský stát, kde se zařízení uživatele použije, určí podle adresy internetového protokolu (IP) zařízení nebo jiným způsobem geolokace, je-li přesnější.
6. Data uživatelů, která je možné shromažďovat pro účely použití této směrnice, jsou omezena na data určující členský stát, v němž se nacházejí uživatelé, bez možnosti identifikace těchto uživatelů.

Článek 6 Vznik daňové povinnosti

Daň z digitálních služeb se v členském státě odvádí z příslušné části zdanitelných příjmů získané osobou povinnou k dani za zdaňovací období a považované podle článku 5 za dosaženou v tomto členském státě. Povinnost odvést daň z digitálních služeb vzniká v tomto členském státě následující pracovní den po posledním dni tohoto zdaňovacího období.

Článek 7 Výpočet daně

Daň z digitálních služeb se za členský stát a zdaňovací období vypočítá z příslušné části zdanitelných příjmů uvedené v článku 6 s použitím sazby daně z digitálních služeb.

Článek 8 Sazba daně

Sazba daně z digitálních služeb činí 3 %.

Kapitola 3

POVINNOSTI

Článek 9

Osoby povinné odvádět daň a plnit povinnosti

1. Daň z digitálních služeb odvádí a povinnosti v této kapitole plní osoba povinná k dani poskytující zdanitelné služby.
2. Konsolidovaná skupina pro účely účetního výkaznictví může pro účely odvádění daně z digitálních služeb a plnění povinností uvedených v této kapitole jménem každé osoby povinné k dani v rámci skupiny určit jediný subjekt v rámci skupiny, který má povinnost odvádět daň z digitálních služeb.

Článek 10

Identifikace

1. Osoba povinná k dani uvědomí členský stát identifikace, že má povinnost odvést daň z digitálních služeb v jednom nebo více členských státech.
2. Oznámení bude učiněno elektronicky nejpozději do 10 pracovních dnů od konce prvního zdaňovacího období, za které má osoba povinná k dani odvést daň z digitálních služeb podle této směrnice („první období, ve kterém vznikla daňová povinnost“).
3. Členským státem identifikace je:
  - a) členský stát, ve kterém má osoba povinná k dani povinnost odvést daň z digitálních služeb za první období, ve kterém vznikla daňová povinnost;
  - b) pokud má osoba povinná k dani za uvedené zdaňovací období povinnost odvést daň z digitálních služeb ve více než jednom členském státě, jeden z takových členských států, který si osoba povinná k dani zvolí.
4. Oznámení vyžadované podle odstavce 1 musí zahrnovat přinejmenším následující informace o osobě povinné k dani:
  - a) jméno;
  - b) obchodní název, pokud se liší od názvu;
  - c) poštovní adresu;
  - d) elektronickou adresu;
  - e) vnitrostátní daňové číslo, pokud existuje;
  - f) jméno kontaktní osoby;
  - g) telefonní číslo;
  - h) členský stát, ve kterém má osoba povinná k dani povinnost odvádět daň z digitálních služeb;
  - i) číslo IBAN nebo OBAN.

5. Osoba povinná k dani oznámí členskému státu identifikace veškeré změny informací předložených podle odstavce 4.
6. Je-li určen subjekt podle čl. 9 odst. 2, informace poskytované určeným subjektem podle tohoto článku o jednotlivých osobách povinných k dani ve skupině zahrnují rovněž informace o něm samotném v souvislosti s náležitostmi uvedenými v odst. 4 písm. a) až g).
7. Komise může přijmout prováděcí akty s cílem stanovit společný formát pro oznamování vyžadované podle tohoto článku. Uvedené prováděcí akty se přijímají postupem stanoveným v čl. 24 odst. 2.

Článek 11 *Identifikační číslo*

1. Členský stát identifikace přidělí osobě povinné k dani osobní identifikační číslo pro účely daně z digitálních služeb a oznámí toto číslo osobě povinné k dani elektronicky do 10 pracovních dnů od obdržení oznámení podle článku 10.
2. Osobní identifikační číslo obsahuje předponu podle kódu ISO 3166 alfa 2, podle níž lze určit členský stát identifikace. Nicméně Řecko používá předponu „EL“ a Spojené království „UK“.
3. Členské státy učiní opatření nezbytná k zajištění toho, aby jejich identifikační systémy umožňovaly identifikaci osob povinných k dani, a povedou identifikační registr se všemi přidělenými osobními identifikačními čísly.

Článek 12 *Výmaz z identifikačního registru*

1. Osoba povinná k dani elektronicky uvědomí členský stát identifikace, pokud nastane některá z následujících situací:
  - a) osoba povinná k dani již nadále nedosahuje zdanitelných příjmů, které jsou podle této směrnice považovány za dosažené v Unii;
  - b) osoba povinná k dani přestane být osobou povinnou k dani;
  - c) osoba povinná k dani přestane existovat;
  - d) osoba povinná k dani z jiného důvodu již nadále v Unii nemá povinnost odvádět daň z digitálních služeb.
2. Členský stát identifikace vymaže osobu povinnou k dani z identifikačního registru po uplynutí lhůty v délce 60 pracovních dnů od konce zdaňovacího období, během něhož byla informace uvedena v odstavci 1 oznámena.
3. Pokud se osoba povinná k dani poté, co byla vymazána z identifikačního registru, opět stane osobou, která má v Unii povinnost odvádět daň z digitálních služeb, použije se článek 10. Odkazy v článku 10 na první období, ve kterém vznikla daňová povinnost, je třeba chápat v souladu s tím.

Článek 13
Změna členského státu identifikace

1. Pokud si osoba povinná k dani zvolila členský stát identifikace podle čl. 10 odst. 3 písm. b), je tímto rozhodnutím vázána po dobu prvního období, ve kterém vznikla daňová povinnost a za které je učiněno oznámení podle článku 10, a po následující dvě zdaňovací období.
2. Pokud však osoba povinná k dani již nadále nemá povinnost odvádět daň z digitálních služeb v členském státě identifikace zvoleném podle čl. 10 odst. 3 písm. b), změní svůj členský stát identifikace v souladu s požadavky stanovenými v článku 10.
3. Případná změna členského státu identifikace osoby povinné k dani se oznamuje stávajícímu členskému státu identifikace a změna platí počínaje zdaňovacím obdobím následujícím po zdaňovacím období, ve kterém byla informace oznámena. Stávající členský stát identifikace vymaže dotýcnou osobu povinnou k dani z identifikačního registru v souladu s čl. 12 odst. 2.
4. Osoba povinná k dani uvědomí nový členský stát identifikace v souladu s článkem 10 a odkazy v uvedeném článku na první období, ve kterém vznikla daňová povinnost, jsou odkazem na zdaňovací období, v němž začala změna platit.

Článek 14
Přiznání k dani z digitálních služeb

Osoba povinná k dani podává členskému státu identifikace přiznání k dani z digitálních služeb za každé zdaňovací období. Přiznání se podává elektronicky do 30 pracovních dnů od konce zdaňovacího období, k němuž se přiznání vztahuje.

Článek 15
Údaje v přiznání k dani z digitálních služeb

1. V přiznání k dani z digitálních služeb se uvádí tyto informace:
  - a) osobní identifikační číslo uvedené v článku 11;
  - b) za každý členský stát, kde má být za příslušné zdaňovací období odvedena daň z digitálních služeb, celková výše zdanitelných příjmů považovaných za dosažené v daném členském státě osobou povinnou k dani za příslušné zdaňovací období, spolu s výší daně z digitálních služeb, která má být z této částky v dotčeném členském státě za příslušné zdaňovací období odvedena;
  - c) celková výše daně z digitálních služeb, kterou má osoba povinná k dani odvést ve všech členských státech za příslušné zdaňovací období.
2. V přiznání k dani z digitálních služeb se za zdaňovací období rovněž uvádí celková výše celosvětových příjmů a celková výše zdanitelných příjmů v rámci Unie použitelná pro účely čl. 4 odst. 1.
3. Členský stát identifikace může požadovat, aby daňové přiznání bylo vyhotoveno v jeho národní měně.
4. Po obdržení přiznání k dani z digitálních služeb členský stát identifikace ihned přidělí daňovému přiznání číslo přiznání k dani z digitálních služeb.

5. Členské státy učiní opatření nezbytná k zajištění toho, aby jejich identifikační systémy umožňovaly identifikaci příznání k dani z digitálních služeb, a povedou identifikační registr příznání k dani z digitálních služeb se všemi přidělenými osobními čísly těchto příznání.
6. Komise může přijmout prováděcí akty s cílem stanovit společný formát pro příznání k dani z digitálních služeb a číslo příznání k dani z digitálních služeb. Uvedené prováděcí akty se přijímají postupem stanoveným v čl. 24 odst. 2.

Článek 16 *Platební podmínky*

1. Osoba povinná k dani uhradí celkovou daň z digitálních služeb, kterou má odvést ve všech členských státech za určité zdaňovací období, v členském státě identifikace.
2. Celková výše odváděné daně z digitálních služeb musí být uhrazena členskému státu identifikace nejpozději do 30 pracovních dnů od konce dotčeného zdaňovacího období a při provádění platby osoba povinná k dani uvede příslušné číslo příznání k dani z digitálních služeb.
3. Pokud osoba povinná k dani provede platbu bez uvedení příslušného čísla příznání k dani z digitálních služeb nebo referenční číslo neodpovídá žádnému neuhrazenému příznání k dani z digitálních služeb, může členský stát identifikace učinit kroky k vyjasnění záležitosti. Zůstane-li záležitost nevyřešena, platba bude vrácena osobě povinné k dani a nebude pro účely odstavců 1 a 2 považována za provedenou.
4. Platba se provádí na bankovní účet určený členským státem identifikace.
5. Členský stát identifikace může požadovat, aby platba byla provedena v jeho národní měně.
6. Členský stát identifikace, který obdrží platbu převyšující celkovou výši daně z digitálních služeb, která má být podle příslušného příznání k dani z digitálních služeb odvedena, vrátí přeplatek přímo dotyčné osobě povinné k dani.
7. Obdržel-li členský stát identifikace platbu na základě příznání k dani z digitálních služeb, o níž se následně zjistí, že je nesprávná a pozměněná podle článku 17, a rozdělil-li již tento členský stát tuto částku mezi členské státy, kde je daň z digitálních služeb splatná, pak jednotlivé členské státy, kde je daň z digitálních služeb splatná, vrátí příslušnou část přeplatku přímo osobě povinné k dani.

Článek 17 *Změny v příznání k dani z digitálních služeb*

1. Změny číselných údajů obsažených v příznání k dani z digitálních služeb se provedou pouze formou změn tohoto příznání k dani, a nikoli opravami některého následného příznání k dani.
2. Změny uvedené v odstavci 1 se podávají elektronicky členskému státu identifikace ve lhůtě tří let ode dne, kdy mělo být podáno původní příznání. Změny se po skončení tohoto období řídí pravidly a postupy platnými v jednotlivých členských státech, kde je daň splatná.
3. Případné doplatky odváděné daně z digitálních služeb prováděné osobou povinnou k dani na základě změn v odstavci 1 se hradí členskému státu identifikace v souladu

s článkem 16 a odkazy na „celkovou výši odváděné daně z digitálních služeb“ je třeba chápat v souladu s tím. Jakékoli platby přeplatků vrácených osobě povinné k dani z digitálních služeb odvozené od změn v odstavci 1 se provádějí v souladu s čl. 16 odst. 7.

Článek 18

Opatření týkající se účetnictví, vedení záznamů, opatření proti podvodům, vymáhání a kontrolní opatření

1. členské státy stanoví povinnosti v oblasti účetnictví a vedení záznamů a další povinnosti, jejichž účelem je zajistit, aby daň z digitálních služeb, která má být odvedena daňovým orgánům, byla skutečně uhrazena. Tato pravidla se v určitém členském státě vztahují na každý subjekt, který má povinnost k dani z digitálních služeb v takovém členském státě, a to bez ohledu na členský stát identifikace dotyčné osoby povinné k dani.
2. Komise může přijmout prováděcí akty s cílem stanovit opatření přijímaná podle odstavce 1. Uvedené prováděcí akty se přijímají postupem stanoveným v čl. 24 odst. 2.
3. členské státy mohou přijmout opatření k prevenci daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem a zneužití daňového režimu s ohledem na daň z digitálních služeb.
4. Pro účely povinností podle této kapitoly členský stát identifikace zvolený podle článku 10 jedná jménem ostatních členských států, kde je daň z digitálních služeb splatná, avšak osoba povinná k dani dluží daň z digitálních služeb přímo každému členskému státu, kde je daň z digitálních služeb splatná. V souladu s tím je každý členský stát, kde je daň z digitálních služeb splatná, oprávněn vymáhat uhrazení daně z digitálních služeb přímo u příslušné osoby povinné k dani. V tomto případě se použijí pravidla a postupy každého příslušného členského státu, včetně pravidel a postupů týkajících se pokut, úroků a dalších poplatků za prodlení nebo neuhrazení daně z digitálních služeb a pravidel a postupů týkajících se vymáhání pohledávek.
5. Daňové audity a kontrolní opatření prováděné členskými státy s cílem prošetřit veškeré informace a kroky související s výpočtem daně z digitálních služeb, kterou má osoba povinná k dani odvést v členském státě, se řídí pravidly a postupy platnými v tomto členském státě.

Článek 19

Jmenování příslušných orgánů

Každý členský stát určí příslušný orgán nesoucí v členském státě odpovědnost za řízení všech aspektů souvisejících s povinnostmi uvedenými v této kapitole a v kapitole 4 a oznámí název a elektronickou adresu tohoto orgánu Komisi. Názvy a elektronické adresy příslušných orgánů Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Kapitola 4

SPRÁVNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 20

Výměna informací týkajících se identifikace

1. členský stát identifikace předá případná oznámení, které obdržel podle článku 10, příslušnému orgánu každého členského státu, kde je daň z digitálních služeb splatná. Oznámení se předává do 10 pracovních dnů od obdržení oznámení.
2. členský stát identifikace rovněž každému takovému členskému státu sdělí osobní identifikační číslo přidělené příslušné osobě povinné k dani podle článku 11.
3. členský stát identifikace rovněž každému členskému státu, kde je daň z digitálních služeb splatná, oznámí případný výmaz z identifikačního registru provedený podle článku 12, a to do 10 pracovních dnů od jeho uskutečnění.

Článek 21

Výměna informací týkajících se přiznání k dani z digitálních služeb

1. členský stát identifikace předá přiznání k dani z digitálních služeb a případné změny přiznání k dani, které v něm byly podány podle článku 14 nebo 17, příslušnému orgánu každého členského státu, kde je daň z digitálních služeb splatná. Přiznání k dani a změny se předávají do 10 pracovních dnů od jejich obdržení.
2. Jestliže je přiznání k dani z digitálních služeb podáno v jiné měně než v eurech, členský stát identifikace částky převede na eura s použitím směnného kurzu vyhlášeného v *Úředním věstníku Evropské unie* k poslednímu dni zdaňovacího období, k němuž se přiznání k dani vztahuje, nebo v případě, že v uvedený den k žádnému vyhlášení nedojde, pak směnného kurzu vyhlášeného předchodí den, kdy byl směnný kurz vyhlášen, a předá tyto informace příslušným členským státům spolu s přiznáním k dani nebo změnou předávanými podle odstavce 1.
3. členský stát identifikace předá příslušným orgánům každého členského státu, kde je daň z digitálních služeb splatná, případné další informace potřebné k přiřazení jednotlivých plateb k příslušnému přiznání k dani z digitálních služeb.

Článek 22

Výměna informací týkajících se plateb

1. členský stát identifikace zajistí, aby částka, kterou osoba povinná k dani uhradila podle článku 16 a která se vztahuje k dani z digitálních služeb, jež je odváděna v jiném členském státě, než je členský stát identifikace, byla převedena příslušnému orgánu tohoto jiného členského státu. Převod se provede do 10 pracovních dnů ode dne, kdy byla platba obdržena.
2. Částka uvedená v odstavci 1 se převede v eurech na bankovní účet určený takovým jiným členským státem.
3. členské státy oznámí příslušným orgánům ostatních členských států číslo bankovního účtu používaného pro účely odstavce 2.

4. Částky obdržené členským státem identifikace v jiné měně než v eurech se převedou na eura s použitím směnného kurzu vyhlášeného v *Úředním věstníku Evropské unie* k poslednímu dni zdaňovacího období, k němuž se přiznání k dani vztahuje, nebo v případě, že v uvedený den k žádnému vyhlášení nedojde, pak směnného kurzu vyhlášeného předchozí den.
5. Pokud osoba povinná k dani uhradí pouze část celkové daně z digitálních služeb, kterou má uhradit, členský stát identifikace zajistí, aby tato část byla převedena příslušným orgánům členských států, kde je daň z digitálních služeb splatná, a to v poměru k dani splatné v jednotlivých členských státech. Členský stát identifikace uvědomí o této skutečnosti příslušné orgány členských států, kde je daň z digitálních služeb splatná.
6. Pokud členský stát, kde je daň z digitálních služeb splatná, vyplatí podle čl. 16 odst. 7 případný přeplatek přímo osobě povinné k dani, informuje tento členský stát o výši vracených přeplatků členský stát identifikace.

Článek 23
Prostředky výměny informací

1. Informace a dokumentace, které mají být předávány podle této kapitoly, se předávají elektronicky.
2. Komise může přijmout prováděcí akty stanovující technické náležitosti předkládání těchto informací a dokumentace. Uvedené prováděcí akty se přijímají v souladu s postupem stanoveným v čl. 24 odst. 2.

Kapitola 5

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 24

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 25

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [31. prosince 2019]. Neprodleně o nich uvědomí Komisi. Použijí tyto předpisy ode dne [1. ledna 2020].
Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení.
2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 26

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 27

Určení

Tato směrnice je určena členskými státním.

V Bruselu dne

*Za Radu
předseda*